

Hồi 8

Bạch Cốt Thần Quân

T

ần Kỳ đi tới gần Kiếm Phi ngắm nhìn một hồi, thấy ngực chàng nọ vẫn còn rung động, y liền cười khinh, bụng bảo dạ rằng:

- Nếu ta không diệt trừ ngay tên này, thế nào sau này cũng trở nên đại họa chứ không sai.

Nghĩ đoạn, y vội giơ Tử mẫu liên hoàn luyện lên nhằm giữa bụng của Kiếm Phi đâm xuống.

Hai người cách nhau rất gần, Tần Kỳ ra tay lại nhanh và mạnh, nếu để cho y đâm trúng thì Kiếm Phi sẽ lòi ruột ra chết ngay.

Nhưng trong lúc nguy hiểm ấy đột nhiên trong rừng có một luồng gió quái dị thổi ra kêu "vù" một tiếng, sức gió rất nhanh và mạnh đẩy cho Tần Kỳ không sao đứng vững được mà phải loạng choạng bước sang đến hia bước, về vậy khí giới của y mới đâm chéo sang bên, trúng vào mặt đất kêu đến "bộp" một tiếng.

Tần Kỳ cười nhạt một tiếng, liền trầm giọng quát hỏi:

- Ai đấy ? Sao lại có hành động lén lút như vậy ?

Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, trong rừng bỗng có một luồng ánh sáng vàng phi thân ra cắm ngay vào chỗ trước mặt của Hắc Thủy Nhất Sát.

Tần Kỳ định thần nhìn kỹ, mới hay đó là một cái cờ lệnh màu vàng, nơi chính giữa có thêu hai cái xương đặt chéo lên nhau.

Thấy vật nọ, Tần Kỳ biến sắc mặt, vội hướng vào trong rừng chấp tay vái chào và nói:

- Tiền bối, Tần Kỳ này có điều gì không nên, không phải, xin Thần Quân xá tội cho.

Y vừa nói dứt liền quay người lại hai tay đỡ lấy hai tên tuấn tra họ Hoàng và họ La đang bị thương nặng nằm ở dưới đất rồi vội vàng cầm đầu ù té chạy.

Trong rừng bỗng xuất hiện một bóng người gầy gò mặc quần áo màu vàng nhạt. Người này cao lạt lưng, có thể cao đến non trượng. Y có vẻ mặt ngăm ngăm đen, hai mắt sâu hoắm và sáng quắc, mặt lầm lì đi tới cạnh Kiếm Phi cúi đầu nhìn, mặt lộ vẻ kinh ngạc bụng bảo dạ rằng:

- Thiên hạ bao la vậy, sao lại có một kỳ tài đến như thế này. Hà... hà... thực hợp tâm lý của lão phu. Hợp tâm lý của lão phu lắm.

Nhưng lúc ấy Kiếm Phi đang bị thương nặng nằm thoi thóp sắp chết.

Thần Quân hơi cau mày lại thò tay vào trong túi lấy ra một viên thuốc màu vàng nhạt, nhét vào miệng Kiếm Phi rồi điểm vào mấy nơi yếu huyệt để máu tươi khỏi rỉ ra nữa, rồi công chàng đến một nơi vắng vẻ, đặt chàng nằm xuống. Lão hiệp ngồi xếp bằng tròn, gập hai bàn tay ra để trên mệnh môn huyệt của chàng, liền có hai luồng hơi nóng ở gan bàn tay ông ta dồn sang người chàng. Một tiếng đồng hồ sau Thần Quân mới thâu chưởng đứng dậy, bộ mặt vàng khè đã ướm đầm mồ hôi, rồi ông ta vỗ luôn vào mấy nơi yếu huyệt để giải huyệt cho Kiếm Phi.

Kiếm Phi thở dài một tiếng rồi mở mắt ra đứng dậy, chàng ngạc nhiên thấy một người lạ mặt vừa hung ác vừa xấu xí đứng cạnh, nhưng cũng biết chính người này đã cứu mình thoát chết, liền cúi đầu vái chào và nói:

- Cám ơn ân nhân đã cứu tiểu bối thoát nạn, tiểu bối không bao giờ quên ơn đức này.

Thần Quân cười tít mắt lại đáp:

- Khỏi cần phải cám ơn như vậy, nhỏ kia tên người là gì ?

- Tại hạ Đặng Kiếm Phi, xin hỏi tiền bối quý danh là gì ?

Thần Quân kêu "ồ" một tiếng rồi ngắm nhìn Kiếm Phi một hồi mới hỏi lại:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Đặng Kiếm Phi, chẳng hay người có bằng lòng làm môn đệ của lão phu không?

Kiếm Phi ngạc nhiên vô cùng và không biết trả lời như thế nào cho phải, vì nếu nhận lời chẳng nhẽ lại phản bội sư phụ của mình hay sao ? Nếu trái ý người này, trông y có vẻ hung ác như vậy mà mình đang bị thương nặng, y chỉ khế đánh một cái là mình sẽ bị toi mạng ngay.

Chàng đang phân vân khó xử thì Thần Quân đã tỏ vẻ không vui trầm giọng nói:

- Nhỏ kia, chẳng lẽ người còn có vấn đề gì khó xử hay sao ?

Kiếm Phi cung kính thưa:

- Tiền bối vẫn chưa cho tiểu bối biết danh húy là gì ?

- Điều này người khỏi phải lo ngại, lão phu chính là Bạch Cốt Thần Quân, làm môn hạ của lão không đến nỗi nhục mặt tên tuổi của người đâu.

Nói xong, y lại cười ha hả.

Vừa nghe thấy bốn chữ Bạch Cốt Thần Quân, Kiếm Phi đã giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Không ngờ tên ma đầu này lại xuất hiện ở đây.

Thì ra Bạch Cốt Thần Quân đã danh trấn giang hồ từ mấy chục năm về trước, nhưng tính nết rất kỳ quái, hỉ nộ vô thường và khét tiếng là ra tay độc ác, ngày thường ở trên giang hồ, hễ ai gặp y là người ấy xui xẻo ngay.

Hồi nhỏ, Kiếm Phi ở trong Phi Long sơn trang đã nghe thấy tên tuổi của Bạch Cốt Thần Quân rồi, cho nên bây giờ thấy đối phương tự báo danh như vậy, chàng đã toát mồ hôi lạnh ra. Tuy vậy chàng vẫn từ chối một cách khéo léo:

- Tiếng tăm của Bạch Cốt Thần Quân lừng lẫy, tiểu bối đã được hân hạnh nghe tiếng từ lâu, nhưng lấy làm ân hận vì tiểu bối tự thấy phước bạc không làm nổi môn hạ của Thần Quân.

Bạch Cốt Thần Quân ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhỏ kia, có điều gì khó khăn cứ việc nói ra đi, bất cứ việc khó đến đâu lão phu cũng đứng ra đương đầu cho người.

Kiếm Phi càng khó xử thêm, nhưng không trả lời cũng không được, chàng đành phải nói tiếp:

- Tiểu bối đội ơn của Thần Quân, nay được Thần Quân dạy bảo đâu dám từ chối. Nhưng Kiếm Phi tôi được ân sư nuôi nấng dạy bảo từ hồi còn nhỏ chẳng nhẽ bây giờ tiểu bối lại phản bội sư môn mà làm môn hạ của Thần Quân hay sao ? Nên lòng tốt của Thần Quân tiểu bối chỉ có tâm lãnh mà thôi.

Lời nói của chàng rất ôn tồn và quang minh chính đại, khiến ai cũng không thể bắt bẻ chàng được.

Thần Quân đã có vẻ giận, lạnh lùng nói tiếp:

- Thế ra người không muốn làm môn hạ của lão phu phải không?

Kiếm Phi cung kính đáp:

- Không phải tiểu bối không muốn, nhưng không thể làm được như thế đấy thôi !

- Lão phu cứu được người thoát chết, lão phu cũng có quyền hủy người ngay tại chỗ.

Kiếm Phi ngang nhiên đáp:

- Nếu lão tiền bối định hủy ngay tiểu bối tại chỗ, tiểu bối có chết cũng không oán hận chút nào.

Bạch Cốt Thần Quân thấy chàng hăng hái không sợ chết như vậy, cũng phải thán phục thầm. Ông ta ngẫm nghĩ giây lát bỗng ngừng đầu nói tiếp:

- Nhỏ kia, đã mười năm nay lão phu chưa bước chân ra ngoài núi nửa bước, lửa giận cũng nguôi hơn trước nhiều. Nếu là năm xưa có lẽ người không thể sống sót được mà rút lui đâu.

Kiểm Phi lảng lạng không nói năng gì hết, cứ trố mắt lên nhìn Thần Quân.

Ngừng giây lát, Thần Quân lại nói tiếp:

- Có lẽ chỉ tại số của lão phu xui xẻo nên vừa xuống núi đã gặp ngay người, nhưng không giết chết người thì lão phu không an tâm, mà giết người thì thực đáng tiếc. Người thử nói đi, lão phu nên xử trí như thế nào ?

Kiểm Phi cười thầm, đối với con người giết người không chớp mắt đó bỗng nhiên thay đổi tính nết như vậy, không hiểu tại sao chàng lại sinh ra có thiện cảm với ông ta.

Bạch Cốt Thần Quân ngẫm nghĩ giây lát đột nhiên ngẩng đầu lên tươi cười nói tiếp:

- Lão phu đã nghĩ ra được một cách này rất hay, nhưng...

Bạch Cốt Thần Quân bỗng cười hì hì :

- Chúng ta hãy kết làm bạn vong niên, chẳng hay lão đệ nghĩ sao ?

Kiểm Phi nghe nói cả kinh đáp:

- Việc này... tiểu bối... đâu dám...

Bạch Cốt Thần Quân tỏ vẻ không vui, sầm nét mặt nói tiếp:

- Chẳng lẽ người không thèm làm bạn với lão phu hay sao ?

Kiểm Phi vội tiến lên một bước cung kính nói:

- Tiểu bối rất muốn được kết giao với lão tiền bối, nhưng trong võ lâm rất trọng vai vế, tiểu bối đâu dám với cao như vậy.

Bạch Cốt Thần Quân cả mừng, bộ mặt lâm ly bỗng rung động một hồi, trông lại càng khó coi thêm. Có lẽ đó là cử chỉ biểu lộ sự mừng rỡ tốt độ của ông ta chăng ?

Rồi những thớ thịt trên mặt ông ta cứ rung động không ngớt, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng hiền hòa, Bạch Cốt Thần Quân cười ha hả đáp:

- Không sao, không sao ! Lão phu không thích cái trò lễ phép hủ tục ấy đâu. Hà... hà... nhỏ kia từ nay trở đi người cứ gọi lão phu là đại ca được rồi, vì lão phu lớn tuổi hơn người.

Nói xong, ông ta không đợi chờ Kiểm Phi trả lời đã giơ tay hướng vào trong rừng vẫy một cái, sau tiếng kêu "sạt", một cành cây to bằng ngón tay đã ở trong rừng bay ra, rồi nhẹ nhàng rơi vào tay ông ta. Bạch Cốt Thần Quân vừa bẻ cành cây ra làm ba khúc vừa nói:

- Thôi, chúng ta cứ lấy ba cành cây này làm nén hương để vái trời, cùng lập thề với nhau vậy.

Lúc ấy tuy ông ta rất phấn khởi, nhưng lời nói vẫn lạnh lùng không có một chút tình cảm gì hết. Nói xong ông ta cắm ba cành cây đó xuống đất, rồi vận khí vào ngón

tay, chỉ tay xuống đầu ba cành cây ấy một cái, ba cành cây ấy đã cháy xém như ba nén hương tức thì.

Kiểm Phi thấy vậy trong lòng kinh hãi thâm, ra bây giờ chàng mới biết nội lực của Thần Quân quả thực lợi hại tột độ, vừa vận công một cái đã dồn ngay được "Tam mụi chân hỏa" ở trong người ra đốt cháy ba cành cây ở chỗ cách xa sáu thước liền.

Bạch Cốt Thần Quân nắm lấy cánh tay Kiểm Phi rồi cùng cúi đầu vái lạy, mồm thì khẽ nói:

- Hưởng Thiên Sát với Đặng Kiểm Phi từ ngày hôm nay trở đi đã kết nghĩa kim lan với nhau, chỉ mong cùng sống chết với nhau, hễ ai có nguy nan phải ra tay cứu giúp liền. Nếu trái lời thề sẽ bị trời chu đất diệt.

Kiểm Phi thấy ông ta thành tâm như vậy cũng không tiện từ chối, cũng bắt chước như thế, thề luôn rồi vái lạy. Bạch Cốt Thần Quân Hưởng Thiên Sát dịu dàng ngắm nhìn Kiểm Phi một hồi rồi vừa cười vừa nói:

- Kiểm Phi hiền đệ, đại ca suốt đời cô độc, không ngờ đến lúc già này lại kết nghĩa với một người em tài nghệ song tuyệt như thế này, đại ca thực mừng rỡ vô cùng.

Kiểm Phi thấy người anh kết nghĩa khen mình là tài nghệ song tuyệt thực tức cười, liền cười ha hả đáp:

- Được một người huynh trưởng như đại ca, tiểu đệ thực hân hạnh vô cùng.

Hình như Thần Quân bỗng nghĩ ra một việc gì vội hỏi:

- À, tại sao vừa rồi tên Tần Kỳ lại hạ độc thủ, định giết hiền đệ như thế ?

Kiểm Phi giật mình nghiêm nghị đáp:

- Tiểu đệ với y có một mối thù bất cộng đái thiên với nhau.

- Mối thù gì thế ?

- Toàn gia của nghĩa phụ tiểu đệ bị chúng giết hết sạch, mối thù này tiểu đệ không trả được, thề không làm người.

Bạch Cốt Thần Quân cười the thé mấy tiếng rồi đỡ lời:

- Kẻ thù của hiền đệ tức là kẻ thù của đại ca. Thiết Hồng bang ơi Thiết Hồng bang, lão phu thế nào cũng cho người biết sự lợi hại của lão phu.

Nói tới đó ông ta bỗng quay lại nói với Kiểm Phi:

- Kiểm Phi đệ, để ngu huynh truyền thụ cho đệ mấy món tuyệt kỹ của Bạch cốt môn.

Kiểm Phi ngạc nhiên đáp:

- Như vậy sao được...

- Sao lại không được, anh dạy em, đó là danh chính ngôn thuận, hiền đệ nhìn kỹ này, đây là thế Hồng nhan bạch cốt.

Tiếp theo đó ông ta dạy luôn pho Bạch Cốt Tuyệt Mệnh Tam Sát Thủ cho Kiếm Phi và còn giảng giải rất tường tận nữa.

Pho Bạch Cốt Tuyệt Mệnh Tam Sát thủ này căn cứ tên của ba thế Bạch cốt hồng nhan, Khô cốt thành sơn, Cốt tán thần tiêu mà nên. Nhưng trong ba thế ấy bao hàm nhiều thức ác độc, thế này tiếp thế nọ, thức này liên với thức kia, kỳ ảo khôn lường, khác hẳn võ học thường nhiều.

Kiếm Phi để ý xem kỹ và nhớ thuộc lòng rồi chàng cũng phải khâm phục vô cùng. Chàng đem Bạch Cốt Tuyệt Mệnh Tam Sát Thủ ra so sánh với Long Phụng Song tuyệt chưởng của mình thì mỗi pho có một sở trường riêng, nhưng sự thực mà nói thì "Long Phụng Song tuyệt chưởng" hãy còn kém "Bạch Cốt Tuyệt Mệnh Tam Sát Thủ" xa.

Khi biểu diễn xong ba thế đó, Bạch Cốt Thần Quân thâu chưởng lại đứng yên mà hỏi Kiếm Phi rằng:

- Thế nào ? Mấy món trò chơi đó của đại ca, hiền đệ học biết được bao nhiêu rồi ?

Kiếm Phi vừa cười vừa cảm ơn đáp:

- Tuyệt nghệ của đại ca thực kinh người. Tiểu đệ kính phục vô cùng. Bây giờ để tiểu đệ biểu diễn lại xem, đại ca chỉ điểm cho nhé.

Chàng là người rất thông minh lại thêm vừa rồi Bạch Cốt Thần Quân chỉ điểm rất cặn kẽ, nên ông vừa biểu diễn xong chàng đã thuộc lòng hết, vì vậy chàng luyện tập lại không sai một li một tí nào.

Bạch Cốt Thần Quân thấy vậy mừng rỡ khôn tả, vừa cười vừa nói:

- Giỏi lắm ! Giỏi lắm ! Kiếm Phi đệ thông minh thực, đại ca được người em như hiền đệ thực sung sướng quá.

Chờ tới khi Kiếm Phi biểu diễn thành thuộc ba thế vào ấy rồi thì trời đã sáng tỏ.

Bạch Cốt Thần Quân rất cảm động tiếp:

- Đại ca còn một chút việc bận phải đi làm nốt, chờ đại ca làm xong sẽ xuống miền Nam giúp hiền đệ một tay.

Tuy lúc này ông ta rất kích động, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thường, rồi ông ta vừa nói vừa móc túi lấy một lá cờ nhỏ ba góc ra đưa cho Kiếm Phi và nói tiếp:

- Cờ này là tín vật của đại ca hành đạo giang hồ năm xưa, hiền đệ nên đem theo trong người một lá, tới lúc nào thực bất đắc dĩ lắm mới đem nó ra sử dụng. Vì năm xưa đại ca có kết oán với mấy kẻ thù rất lợi hại. Nếu sử dụng cờ này luôn luôn, nhớ một tên trong bọn đó ra đời cũng đủ làm phiền cho hiền đệ vô cùng rồi. Nhưng khi hiền đệ đã

dem nó ra sử dụng thì người lợi hại đến đâu trông thấy lá cờ này cũng phải nể mặt hiền đệ mà không dám đuổi tận giết tuyệt.

Kiểm Phi là người rất trọng tình cảm, thấy Bạch Cốt Thần Quân đối với mình tử tế như vậy, chàng cảm động đến ứa nước mắt ra, rầu rĩ nói:

- Đại ca, chuyến này đi đường nên giữ gìn thân thể...

Nói xong chàng giơ tay ra đỡ lấy Bạch cốt lệnh...

Bạch Cốt Thần Quân từ khi lớn lên tới giờ chưa hề chảy qua một giọt nước mắt nào hết. Không hiểu tại sao bỗng dưng hôm nay y lại cảm động như thế, nghe thấy Kiểm Phi nói thế liền ứa nước mắt ra, vội quay đầu nhìn ra đằng khác mà đáp:

- Kiểm Phi đệ, giang hồ đầy gian nan hiểm trở, hiền đệ phải cẩn thận lắm mới được. Thôi từ biệt, một ngày gần đây chúng ta sẽ tái kiến.

Nói xong, y phi thân đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ngay.

Nhưng Kiểm Phi đã trông thấy người nghĩa huynh ấy ứa nước mắt ra trước khi đi. Chàng cũng thấy quyến luyến như vừa mất mát một cái gì rất quý báu.

Chàng khẽ thở dài một tiếng, không ngờ Bạch Cốt Thần Quân, một ma quân sát tinh khét tiếng trên giang hồ mà lại là một người có lòng tốt như vậy.

Chàng cứ đứng ngẩn người ra không biết nên mừng hay là buồn.

Kiểm Phi miên man suy nghĩ cho tới lúc ánh nắng mặt trời chiếu xuống, chàng mới như người vừa nằm mơ thức tỉnh, ngẩng đầu lên rồi vội vàng đi vào trong rừng, thấy con ngựa hồi hôm vẫn còn đợi chờ ở đó, chàng liền tung mình nhảy lên ngựa, phóng đi.

Thế là cuộc đời của Kiểm Phi lại có sự thay đổi mới. Chàng theo đại lộ tiến thẳng về phía trước, mãi đến trưa mới vào thành Liễu Dương, suốt dọc đường người đi lại rất vội vàng, thỉnh thoảng lại gặp người võ lâm lưng mang bọc áo. Ở trên đường cái quan này thỉnh thoảng mà gặp những người vừa đi vừa gõ kiếm ca hát như thế, không phải là chuyện gì cả.

Nhưng ngày hôm nay tình thế có vẻ khác thường lắm. Những người võ lâm đó lại có vẻ hấp tấp, tuy trong đó cũng có nhiều thiếu niên, nhưng người lớn tuổi vẫn nhiều hơn, mà người nào người nấy trông đều tráng kiện, bước đi rất vững chãi hình như họ đều là những nhân vật hạng nhất trong võ lâm vậy. Khi nào tới trong thành xe cộ và ngựa đi lại càng đông đảo hơn mọi khi nhiều.

Kiểm Phi mặc áo trắng cưỡi ngựa trắng trông rất anh tuấn, nên chàng đi tới đâu cũng có người chú ý tới đó.

Chàng vừa đi tới trước một tiểu điểm, tên phổ ky đứng ở trước cửa đã vội cúi mình vái chào mời chàng vào ở trọ rồi.

Đêm hôm trước mệt nhọc vất vả suốt đêm, lại thêm bụng đói và cũng vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng muốn biết tại sao lại có nhiều nhân vật cao cường tới tụ tập nơi đây như thế, nên chàng vừa xuống ngựa chưa muốn vào khách điểm vội còn đứng ngắm người ra nhìn.

Tên phổ ky rất nhanh nhả, thấy chàng là một khách sang trọng phong lưu vội chạy lại vừa cười vừa nói:

- Mời khách quan vào trong này ngồi chơi.

Nói xong y đưa tay ra đỡ lấy cương ngựa.

Kiểm Phi liền dặn phổ ky rằng:

- Chú cho cỏ tươi và lúa tốt cho nó ăn, lát nữa ta sẽ thưởng tiền cho.

Tên phổ ky cười tit mắt đáp:

- Đây là phận sự của tiểu nhân, mời công tử cứ việc vào trong tiệm.

Kiểm Phi lên trên lầu chọn một cái bàn ngồi xuống, bảo phổ ky lấy mấy món ăn ra rồi một mình ăn uống, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn những bàn ở chung quanh.

Tửu lầu này khá lớn, riêng trên lầu cũng có mười mấy cái bàn, ngoài bàn của Kiểm Phi ra thì bàn nào cũng có khách ngồi rất đông. Trong những thực khách ngồi đó là nhân vật của giang hồ, nhưng không có tay nào đáng kể hết, riêng có bàn ở cạnh cửa sổ là có một ông già râu tóc bạc phơ, mặt hồng hào, người mập mạp, áo ngắn màu xanh và một lão già ăn mày là đáng chú ý thôi.

Chàng thấy ông già mặc áo xanh to béo ấy hai mắt lim dim hình như đang ngồi dưỡng thần nhập định, và thỉnh thoảng hớp một hai hớp rượu.

Còn người ăn mày già hình như đã uống say, đang nằm phục ở trên bàn ngủ, tiếng ngáy của y tuy không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng, rót vào tai từng người một.

Trong tửu lầu tiếng người ồn ào, hai võ sinh trung niên ngồi ở bàn kế bên của Kiểm Phi cũng đang thì thầm bàn tán với nhau, tuy chúng nói rất khê nhưng không sao thoát được tai chàng. Một tên lên tiếng nói:

- Lão Vương, có lẽ tối hôm nay có trò vui được xem đấy. Chẳng hay bạn có muốn dự một phần không?

- Hà... lão Triệu càng già càng hồ đồ, mỗi đến đây là chỉ muốn được xem trò vui thôi, chớ đâu dám nghĩ đến chuyện cướp vật báu của trời đất như thế.

- Sao bằng hữu lại nói thế ! Linh vật biết chọn chủ, biết đâu con Linh chi mã muôn năm ấy lại chẳng chui vào mồm bạn. Nhưng nói thật đấy, dù chúng ta muốn ăn cũng chưa chắc đã được.

- Thôi, bạn đừng có nói đùa như thế nữa. Nếu con ngựa Linh chi ấy quả thực chui vào mồm ta thì ta sẽ ngậm chặt lấy cắn một nửa, còn để dành cho bạn.

- Này lão Vương ơi ! Bạn muốn ăn con ngựa thành hình ấy không phải là chuyện giản dị như thế đâu.

- Lẽ dĩ nhiên rồi, dù con ngựa đó có đến tay đệ cũng không có phúc mà hưởng.

- Có thực không?

- Tất nhiên là thực chứ, bạn thử nghĩ xem, chỉ ăn con ngựa Linh chi đó là khó rồi. Nếu không có một người có nội công đã luyện trên một giáp để giúp mà làm cho tan sức thuốc đi, thì dù có nuốt nó vào bụng cũng không sao tiêu hóa được. Như vậy chả là một việc rất khó là gì ?

- Ngoài ra còn điều gì khó khăn nữa không?

- Lại còn thuốc để dẫn nó cũng khó tìm kiếm lắm.

- Ồ, còn phải dùng thuốc dẫn nữa mới được ư ?

- Tất nhiên rồi, bạn tưởng ăn như ăn thịt ăn bánh hay sao ?

- Lão Vương này, chúng ta là bạn chi giao lâu năm, còn thứ thuốc gì khó kiếm nữa sao bạn không nói nốt cho mỗ hay đi.

- Nói cho bạn biết cũng không kiếm đâu ra vị thuốc ấy.

- Cứ nói cho tiểu đệ hay đi, để tiểu đệ ngu dốt được sáng mắt ra.

- Thôi được, nói ra cho bạn nghe cũng không sao, ăn Linh chi mã cần phải có hai thứ thuốc làm dẫn...

- Hai thứ thuốc gì thế ?

- Tuyết liên nghìn năm hay là sâm nghìn năm.

- Trời ơi! Đi đâu kiếm được hai vật ấy ?

- Hừ, hai vật ấy tuy khó kiếm thực nhưng vẫn còn hy vọng kiếm ra được, riêng có con Linh chi mã vạn năm nay thì thực vạn năm mới thấy có một.

- Ủa ! Lão Vương, chẳng hay Linh chi mã này có bổ ích gì mà lại quý giá như thế, thậm chí những người đã qui ẩn lâu năm rồi mà cũng thèm thuồng phải tới đây dự cuộc cướp giật.

- Ích lợi của nó cứ đem ra mà nói như bây giờ chặn hạn công lực của chúng ta ngang nhau, nhưng nếu bạn mà nuốt được con ngựa Linh chi ấy thì ngay đến sư tổ của mỗ có ra đấu với bạn cũng bị bạn đánh một chưởng đẩy bắn ra xa ngoài bảy tám trượng ngay.

- Có thực không ? Này lão Vương, tối hôm nay chúng ta thử đi xem.

- Đi xem thì không sao, nhưng chớ có nghĩ ngợi đến chuyện nhúng tay vào cướp bằng không bạn sẽ mang họa diệt thân liền.

- Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi. Chúng ta hãy về phòng nghỉ ngơi đã.

Nói tới đó, hai người đứng dậy đi vào bên trong.

Nghe hai người ấy nói chuyện, Kiếm Phi mới vỗ nhẽ, chàng nghĩ thầm:

- Thảo nào ở nơi đây xuất hiện nhiều nhân vật võ lâm như thế. Thì ra họ muốn đến cướp con Linh chi mã vạn năm, tối hôm nay ta cũng phải đi xem họ cướp giật ra sao mới được.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng cũng không vội lên đường nữa, liền gọi thêm thức ăn và rượu ra ngồi ăn uống.

Lúc ấy trời đã tối, chàng ngó ra ngoài cửa sổ, thấy những dãy núi cao trùng trùng điệp điệp ở phía đằng trước trông rất thần bí. Trời tối dần, những khách tới ăn lại càng tấp nập thêm.

Ông già béo vẫn cứ cúi đầu dưỡng thần, thỉnh thoảng lại nâng chén lên hợp hai hợp hoặc gắp một, hai miếng thịt bỏ vào mồm nhai.

Còn lão ăn mày càng ngày càng ngáy lớn tiếng, và vẫn nằm ngủ phục ở trên bàn như thường.

Kiếm Phi ngừng mặt lên uống cạn chén rượu ấy, hai má đỏ bừng, hình như chàng đã quá chén.

Lúc ấy trời đã tối hẳn, chàng liền đứng dậy, phổ ky vội chạy lại cung kính hỏi:

- Khách có ở trọ không?

Chàng gật đầu:

- Có phòng rộng rãi và sạch sẽ không?

- Thưa công tử, các phòng của tiểu điểm có tiếng là sạch sẽ và rộng rãi nhất thành phố này đấy ạ.

Nói xong, y đưa Kiếm Phi vào nhà trong, quả nhiên phòng ở đó sạch sẽ và rộng rãi thực.

Kiếm Phi với giọng say sưa dặn tên phổ ky rằng:

- Hễ không gọi thì chú đừng có vào nhé.

- Vâng... vâng... công tử muốn bảo gì xin cứ lên tiếng.

Nói xong, y vái chào lui ra bên ngoài, thuận tay khép cửa phòng lại.

Chàng nghe thấy tên phổ ky ở bên ngoài lẩm bẩm nói:

- Khốn nạn thực, mấy ngày hôm nay xui xẻo quá, ai ai cũng dặn hễ không gọi thì đừng có vào nhé ! Vậy mà một đồng xu nhỏ cũng không được thưởng.

Lúc ấy tên phổ ky đi xa rồi, Kiếm Phi vội ra cài then cửa lại, ngồi lên trên giường điều công vận tức.

Thời gian trôi qua rất mau, không bao lâu bốn bề đã yên lặng như tờ và mặt trăng cũng đã mọc tới đỉnh đầu rồi.

Trống vừa điểm canh một, xa xa Kiếm Phi đã nghe thấy có tiếng chân của người dạ hành. Chàng đoán chắc là hai người khách nói chuyện hồi trưa, không ngờ khinh công của chúng lại thấp kém như thế.

Chàng vội vịn nhỏ ngọn đèn, khẽ đẩy cửa sổ phi thân lên trên mái nhà ngay.

Khi lên tới trên mái ngói, chàng nằm phục xuống đưa mắt nhìn về phía trước. Quả thấy có bóng người đang tiến thẳng về phía nội thành. Chàng mỉm cười vội giở khinh công ra theo dõi hai người đó tức thì.

Võ công của hai người đó so sánh với Kiếm Phi quả thực là trắng với sao. Chàng đi theo sau, thấy chúng chạy quá chậm, chàng bức mình vô cùng, vội lướt qua đằng trước ngăn cản lối đi của chúng.

Hai người đang lảng lảng chạy về phía trước, đột nhiên thấy một cái bóng trắng thấp thoáng vội ngừng chân lại, ngẩng đầu lên nhìn, chúng mới hay đó là thiếu niên anh tuấn mặc áo trắng.

Cả hai đều giật mình kinh hãi, nhưng vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh khẽ quát hỏi:

- Bạn kia, đêm hôm khuya khoắt bạn cản lối đi của anh em mỗi làm chi ?

Kiếm Phi cúi đầu vái chào rồi đáp:

- Tại hạ có một vấn đề này muốn thỉnh giáo hai vị.

- Việc gì thế ?

- Xin hỏi con Linh chi mã vạn niên thường hay xuất hiện ở đâu ?

- Vấn đề này...

- Tại hạ mong các hạ trả lời mau một tí thì hơn.

Hai người nọ mặt đều biến sắc, người họ Vương liền lui về phía sau một bước, chấp tay chào và nói:

- Xin bạn cho biết danh hiệu trước đã.

- Đặng Kiếm Phi.

Hai người nọ nghe thấy cái tên Đặng Kiếm Phi liền giật mình kinh hãi và đồng thanh la lớn:

- Kim Húc lệnh chủ...

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ chỉ hỏi đường thôi, chứ có làm gì hai vị đầu mà hai vị phải hãi sợ như thế ?

Người họ Vương liền cung kính trả lời:

- Nghe nói con ngựa Linh chi vạn năm xuất hiện ở gần vực thẳm cạnh Đoạn mệnh nhai dưới ngọn núi cao nhất của dãy núi Thiên Sơn kia. Tại hạ chỉ biết có thể thôi chứ còn sự thực ra sao thì tại hạ không được rõ lắm.

Y vừa nói dứt đã thấy cái bóng trắng ở trước mặt thấp thoáng một cái biến thành một luồng khói trắng bay thẳng về phía Thiên Sơn liền. Xa xa chúng còn nghe thấy có tiếng cảm ơn vọng trở lại nữa. Cả hai ngẩn người ra nhìn nhau và lắc đầu thè lưỡi hoài, nhưng chúng vẫn tiếp tục đi đến mong được xem mọi người ra tay bắt và cướp con ngựa Linh chi ấy.

Kiểm Phi gỡ thân pháp Long vận độn ra hóa thành một luồng khói nhẹ nhàng chạy thẳng vào trong Thiên Sơn. Không lâu, chàng đã vào tới trong núi, đứng ngẩn nhìn giây lát, rồi chàng tiến thẳng về phía ngọn núi cao nhất.

Ngọn núi ấy cao chọc trời, trông rất hùng vĩ, vách núi trùng trùng điệp điệp, chàng đã gỡ khinh công tột mức ra rồi mà còn cảm thấy mệt nhọc, mồ hôi ướt đầm mới tới được trên đỉnh.

Tuy đã lên tới đỉnh núi, nhưng chàng vẫn phân vân không biết địa điểm Đoạn mệnh nhai ở đâu.

Nghỉ ngơi giây lát, chàng liền tung mình nhảy lên trên một cành cây cổ thụ cao chót vót nhìn về phía bên trái. Chàng không nhìn thì không sao, vừa đưa mắt nhìn đã giật mình đến đánh thót một cái và kinh hoảng vô cùng. Thì ra cách đó chừng nửa dặm có một sườn núi, trên đỉnh bằng phẳng như bị chặt cụt đầu vậy.

Dưới sườn núi sương mù bay lơ lửng thật là một nơi diễm tuyệt, nhưng trên đỉnh nhai bóng người lơ nhố, ít nhất cũng có trên trăm người. Chàng liền nghĩ thầm:

- Con số trên trăm người ở trên đỉnh nhai đó thế nào cũng khá nhiều cao thủ tuyệt thế, ngoài ra lại còn có một số người ẩn núp trong bóng tối nữa.

Nghĩ tới đó, đột nhiên chàng nảy nở một ý nghĩ như sau :

- Xung quanh Đoạn mệnh nhai này chắc thế nào cũng có rất nhiều cao thủ võ lâm mai phục. Có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn chờ đoạt con ngựa Linh chi vạn năm, hoặc đề phòng người khác ra tay cướp giật. Xem như vậy, một trận huyết chiến đêm nay chắc không sao tránh khỏi.

Chàng đang suy tính, không biết mình có nên sang đó hay không ? Vì chàng nghĩ nếu sang bên đó xem mà mang hoạ vào thân thì thật không đáng chút nào. Nhưng không sang, lần này đã tốn công tới đây rồi mà không được mục đích thì trong bụng không cam.

Đột nhiên có tiếng gió động tà áo bay phất phới ở ngọn núi bên cạnh vọng sang. Khi tới dưới gốc cây của chàng đứng thì dứt hẳn. Chàng vội cúi đầu nhìn mới hay đó là một bóng đen thân pháp nhanh tuyệt luân, tựa như một con chim đại bàng vậy, đang phi thân lên trên cây. Kiếm Phi vội núp sau cành lá um tùm để người đó khỏi trông thấy mình...

Hồi 9

Trên Đoạt Mệnh Nhai

Người nọ lên tới gần, chàng đã nhận ra chính là ông già béo mặc áo xanh mà chàng đã gặp hồi buổi trưa. Hình như ông ta không biết chàng đang ẩn núp ở trong cành lá um tùm. Khi lên tới trên cành cây, ông già ấy ngó nhìn về phía Đoạt mệnh nhai rồi dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng lẩm bầm nói:

- Không ngờ bọn chuột nhắt lại đến nhiều như vậy.

Nói xong, y ngửng đầu lên trên trời. Lúc ấy mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu, ánh trăng sáng trong suốt, đột nhiên ông ta bỗng kinh hãi nói:

- Khi mặt trăng vừa xế về Tây, con Linh chi mã thế nào cũng xuất hiện.

Ông ta chưa nói dứt đã nhanh như một mũi tên phi thẳng về tới đầu sườn núi ở phía bên tay trái.

Kiểm Phi chờ cho ông già ấy đi rồi mới giở thân pháp "Long vân độn" ra theo sau. Chàng vừa đuổi theo vừa kinh hãi thầm, vì thân pháp của ông già ấy nhanh khôn tả, chỉ trong nháy mắt, Kiểm Phi đã không trông thấy hình bóng của ông ta đâu nữa. Chàng vừa đuổi theo tiếp vừa nghĩ đến lai lịch của ông ta vừa nghĩ thầm:

- Nghe nói nơi xuất hiện của con Linh chi mã vạn năm là ở dưới Đoạt mệnh nhai. Như vậy ta hà tất phải theo dõi ông già này làm chi ?

Nghĩ tới đó, chàng liền ngừng chân mà tiến thẳng xuống dưới nhai.

Mục đích của chàng tới đây không phải là muốn cướp được con ngựa Linh chi để tăng thêm công lực cho mình, mà vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, muốn đến đây để được xem báu vật vạn năm có một ấy hình dáng nó như thế nào mà thôi. Tuy nhiên, chàng cũng muốn được vật báu ấy để tăng thêm công lực cho mình, như vậy mới đối kháng được Thiết Hồng bang để cho thù cho cha.

Tuy chàng luôn luôn khát vọng trả thù nhưng chàng vẫn không mong cướp được linh dược, mà chàng chỉ mong làm thế nào luyện tập được võ công cao thâm thêm để đánh bại được kẻ địch thôi.

Mặt trăng đã dần dần lặn về phía Tây.

Tháng nào cũng vậy, cứ đến đêm trăng tròn, vào lúc trăng sắp lặn là con ngựa Linh chi nho nhỏ đáng yêu kia lại xuất hiện ở trên mặt đất để hút tinh hoa của mặt trăng và mặt trời. Ngẫu nhiên có một cơ hội để cho người ta trông thấy nó. Thế là tin này liền lan

tràn khắp mọi nơi. Vì vậy mới có rất nhiều nhân vật của võ lâm tới đây để định bắt cho được con ngựa Linh chi này.

Lúc ấy tuy người đến xem rất đông, nhưng cũng có nhiều người muốn bắt cho kỳ được con ngựa đó, cho nên số người tới đây có hàng trăm cao thủ.

Nhưng không ai biết địa điểm Linh chi mã xuất hiện ở đâu, cho nên cứ nằm phục quanh đó để chờ thôi.

Trên Đoạt mệnh nhai tụ hợp khá nhiều nhân vật của võ lâm, và bên dưới ở trong rừng chỗ cạnh hồ cũng có một số người ẩn phục.

Nước hồ xanh biếc, thỉnh thoảng có những luồng gió nhẹ thổi qua, gợn lên những làn sóng nho nhỏ, dưới ánh sáng trắng trông lóng lánh như những vẩy cá vẩy, cảnh thật tuyệt đẹp. Mấy trăm đôi mắt của những cao thủ cứ chăm chú nhìn vào khắp xung quanh không ngớt.

Kiểm Phi thở nhẹ một tiếng rồi cũng đi tới cạnh bờ hồ. Tai chàng rất thính nên đã biết quanh đây có hàng mấy trăm người đang ẩn phục.

Đột nhiên dưới ánh sáng trang chỗ bờ hồ bỗng có một cái bóng trắng ở dưới đất hiện lên như một làn khói nhạt.

Dần dần cái bóng ấy đã nghênh tụ lại và biến thành một con ngựa nhỏ trắng như tuyết, dài không đầy một thước (thước tàu) cao mấy tấc, trông rất xinh đẹp. Dưới ánh sáng trắng trông nó càng trong sạch đáng yêu thêm.

Những người ở quanh đó đều im hơi lặng tiếng, không khí rất nặng nề, thì ra con Linh chi mã vạn niên mà các người đang trông chờ đã xuất hiện. Mấy trăm đôi mắt cứ chăm chú nhìn vào con ngựa nhỏ kia.

Chợt con ngựa trắng ngừng đầu dậm chân, hai mắt tia hai luồng ánh sáng đỏ rất đẹp. Nó nhìn ngang nhìn dọc một hồi mới ngừng đầu nhìn lên trời định hút tinh hoa của mặt trăng. Tội cho con vật nho nhỏ này, nó biết đâu đang có mấy trăm cao thủ muốn bắt giết nó.

Lúc ấy bốn bề yên lặng như tờ, không một ai dám ra tay bắt nó trước, vì ai cũng biết nếu không bắt được, nó sẽ độn thổ mất, như vậy đừng hòng bắt được nó lần thứ hai nữa.

Con ngựa trắng như ngọc kia từ từ ngẩng đầu lên, thở ra một làn hơi trắng. Thoạt tiên làn hơi trắng đó chỉ dài hơn một thước thôi, rồi càng thở càng dài, và còn biết rung động co giãn nữa. Làn hơi trắng đó chính là tinh hoa của nhật nguyệt mà con ngựa này đã tu luyện gần vạn năm mới có. Nhờ thế mới biến hóa thành nguyên đơn, biết chạy và biết biến.

Nếu muốn ra tay bắt, lúc này là một cơ hội rất tốt, vì sau khi con ngựa thâu lượm làn hơi trắng ấy rồi, nó sẽ độn thổ ngay, lúc ấy muốn bắt thì còn khó hơn là leo lên cung trăng.

Thấy con ngựa ấy xinh đẹp và đáng yêu quá, Kiếm Phi cũng phải thương hại nó, nhưng lòng đầy tình thương của chàng có ích lợi gì cho nó đâu, nên chàng chỉ mong nó chạy trốn thoát được thôi. Chàng đang thương tiếc, thì đột nhiên có một luồng khói đen nhanh như điện chớp ở sau tảng đá lớn lướt ra xông lại gần con ngựa. thân pháp của người ấy quả thật tuyệt nên chàng mới trông thấy như một làn khói đen vậy...

Chàng không sao nhìn được, khẽ kêu "hừ" một tiếng. Con ngựa nọ đã cảm thấy tình thế khác thường, nó vội há mồm hút mạnh một cái, làn khói trắng kia đã chui luôn vào trong mồm nó, nhưng đã muộn rồi.

Dưới ánh trăng, Kiếm Phi thấy rõ người nọ hình dáng khô khan, mình mặc áo đen, sắc mặt nhợt nhạt, tay chân cứng đờ, hai mắt trợn ngược, đầu trắng xóa trông rất kinh người. Y vừa chớp được con ngựa, đã vội chạy ngay vào rừng.

Ông ta vừa quay đi thì đã có một cái bóng xanh nhảy lại ngăn cản và quát bảo:

- Hắc Y Thi Ma có mau để lại vật đó không ?

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu "bùng", Kiếm Phi đã thấy lão già áo xanh mà chàng theo dõi hồi nãy va đụng vào người Hắc Y Thi Ma một cái, rồi cả hai cùng rớt xuống dưới đất đứng đối diện nhau.

Hắc Y Thi Ma trở ngược đôi mắt trắng dã lên, rồi y cười the thé nghe rất đinh tai, mà trả lời rằng:

- Chi Cối Tài ! Người không yên lặng ở Lĩnh Nam làm ăn buôn bán, lại tới đây đâm đầu vào chỗ chết làm chi ?

Nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, Kiếm Phi đã toát mồ hôi lạnh ra, chàng không ngờ hai nhân vật này đều là những người đã khét tiếng giang hồ lâu năm và ẩn dật đã lâu, không ngờ lại xuất hiện ở nơi đây.

Trong lúc Kiếm Phi đang nghĩ ngợi, lại thấy có mấy chục người nữa xuất hiện, bao quanh Hắc Y Thi Ma với Chi Cối Tài.

Chi Cối Tài cười ha hả đáp:

- Người ta sợ người Hắc Y Thi Ma, chứ Lĩnh Nam Thương Ẩn này chỉ cảm thấy món hàng này đáng mua lắm, có thể thôi. Nếu người vui lòng, thì chúng ta mặc cả với nhau cũng được.

Hắc Y Thi Ma trợn ngược đôi người trắng dã, hữu ý hay vô ý đưa mắt nhìn quần hùng đứng quanh đó một lượt, rồi lạnh lùng trả lời:

- Chi Cối Tài, nếu người không chịu nhường lối cho ta đi thì đừng có hòng sống...
Y chưa nói dứt thì Lĩnh Nam Thương Ẩn đã cười ha hả đỡ lời:

- Khéo nói lắm... khéo nói lắm...

Vừa nói Thương Ẩn vừa giơ hữu chưởng lên nhằm ngực Hắc Y Thi Ma tấn công luôn, còn tay trái thì cướp luôn con ngựa trắng của đối phương đang cầm.

Thủ pháp và thân pháp của Chi Cối Tài nhanh khôn tả, khiến Hắc Y Thi Ma cũng phải giật mình kinh hoảng vội lui về phía sau một bước để tránh né, rồi giơ tả chưởng lên phản công. Tay của y đẩy ra một luồng khí trắng nhằm chưởng phong của đối thủ chống đỡ luôn.

"Bùng", chưởng lực của hai người va chạm nhau kêu một tiếng như sấm động, rồi cả hai cùng phải lui về phía sau một bước.

Trong lúc đó, đột nhiên lại có tiếng cười quái dị nổi lên, và có người lớn tiếng xen lời nói:

- Thật là đồ vô dụng !

Tiếng nói vừa dứt đã có một bóng đen nhanh như điện chớp từ bên ngoài nhảy vào...

Bỗng Thi Ma với Thương Ẩn cùng quát tháo một tiếng lại tung mình nhảy lên tấn công người nọ.

Lúc ấy quần hùng đã trông thấy rõ người vừa xông vào là một ông già ăn mặc quần áo rách rưới, tóc bạc đầu rối như ổ quạ, và tay phải của y đã cướp con Linh chi mã vạn năm rồi.

Thấy vậy, mười mấy người nọ đều bao vây không để cho ông già ấy tẩu thoát.

Ông già ăn mày cười quái dị một tiếng, chỉ hơi nhún chân người đã lướt ra ngoài xa mười mấy trượng, và đã chạy tới gần chỗ Kiếm Phi ẩn núp, nhưng những tay cao thủ kia cũng nhanh nhẹn nhảy lại bao vây lấy y.

Thi Ma nhìn người ăn mày già mà lớn tiếng quát hỏi:

- Thiên Nam Cửu Chỉ Cái, người có mau trả lại vật báu cho lão phu không?

Ông già ăn mày chính là Thiên Nam Cửu Chỉ Cái danh chấn võ lâm năm xưa.

Thiên Nam Cửu Chỉ Cái cười giọng quái dị nói:

- Hà hà, khéo nói thật, có vật gì của người mà lão ăn mày này không biết.

Lĩnh Nam Thương Ẩn Chi Cối Tài cười the thé, tiến lên hai bước, bộ mặt tròn trĩnh của y vẫn lộ nét hòa khí, vừa cười vừa đáp:

- Lão ăn mày già kia ! Mồ là người buôn bán, bây giờ mỗi lại ưa thích cái món đồ chơi ở trong tay bạn đang cầm đấy !

Y vừa nói vừa tiến lên hai bước. Cửu Chỉ Cái vội lùi về phía sau một bước, quát lớn:

- Chi Cối Tài, người đừng có giở cái trò ấy ra trước mặt lão phu đấy nhé.

Thì ra mỗi lặn vận khí ra tay, bao giờ Chi Cối Tài cũng làm ra vẻ tươi cười, hòa nhã đáng yêu, và lúc ấy càng tươi cười bao nhiêu thì khi ra tay lại càng lợi hại và mạnh bấy nhiêu.

Chi Cối Tài nghe thấy Cửu Chỉ Cái quát bảo, mặt càng hòa nhã thêm, tiến lên hai bước, vội tiếp:

- Lại đây, lại đây, chúng ta là bạn chi giao đã lâu năm, chúng ta buôn bán vụ hàng này một chuyến, cũng không sao mà !

Hắc Y Thi Ma thấy hai người kia gạt mình sang bên, tính hung tàn của y liền nổi, vội xông lại quát bảo Thiên Nam Cửu Chỉ Cái rằng:

- Lão ăn mày già kia, khôn hồn thì trao trả cho ta vật mà người đã cướp đi !

Cửu Chỉ Cái đột nhiên tròn xoe đôi mắt trầm giọng đáp:

- Hắc Y Thi Ma, người phải nhận kỹ ta là ai mà người dám ăn nói như thế, người không sợ mất mạng hay sao ?

Ba người đó đều là quái khách và ma đầu danh trấn nhất phương, võ công rất cao siêu, nếu họ đánh nhau chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Quần hùng ở bên ngoài cũng đang sửa soạn xông vào đánh úp.

Lúc ấy, bọn người vây ở bên ngoài có Mao Sơn Song Ác, Thái Hành, Nhất Hiêu, Thất Bộ Phong Hầu, ba chị em Đào Sơn, Đông Hà, Ngũ Quỷ.. vân vân... toàn là những tên ma đầu hung ác, võ công rất cao cường cả.

Ngoài ra lại còn cả những tay cao thủ của các phái chính như Thảo Thượng Phi, Bá Giang Tam Kiệt, Điểm Thương Tam Kiếm, Nga My Thất Tuấn, Thanh Thành Tứ Hữu, Anh Thiên Thường và Cử Linh Phù... vân vân... những người này đều là những nhân vật rất có tên tuổi trên giang hồ, nhưng so với bọn Lĩnh Nam Thương Ẩn ba người, thì còn kém xa.

Ngoài bọn ấy ra, lại có hàng trăm cao thủ nữa, bao vây ở hàng ngoài, những người đó tự biết tài ba của mình còn kém, nên chỉ đứng ở đằng xa xem thôi chứ không dám ra tay cướp giật.

Đôi bên đang cầm cự lẫn nhau thì bên ngoài lại có ba người tuổi trạc trung niên mặc quần áo lịch sự, lướt tới. Phía sau ba người đó lại có mười đại hán vạm vỡ, mười

mấy người này vừa xuất hiện, những người đứng ở vòng ngoài đã xôn xao bàn tán, và có người khẽ nói:

- Cao thủ của Thiết Hồng bang đã tới rồi đây !

người đi đầu cao hơn bảy trăm thước, mặt bóng bẩy và hồng hào, hai mắt tía ra hai luồng ánh sáng tía, râu tóc đỏ như lửa, hình dáng rất oai mãnh, y chính là Tỳ Anh Tuấn Tam Sơn Mạc Định, đường chủ Ngoại tam đường của Thiết Hồng bang.

Người đi bên trái y mặt rất âm trầm, mắt điều hâu, mũi mỗ kết, người gầy gò và cao, sắc mặt nhợt nhạt, đầu bóng nhoáng. Ông già này là Quỷ Thụ Tá Thiên Tôn Sát. Người đi bên phải Mạc Định là Hắc Thủy Nhất Sát Tần Kỳ. Ba người này hằng hái đi giữa đấu trường, rồi đứng sừng sững tại đó. Quỷ Thụ Tá Thiên cười khì một tiếng, tiến lên chấp tay chào ba người và nói :

- Ba vị tiền bối quá cao hứng thật ! Không ở nhà để hưởng phúc mà còn lại đây đùa với nhau như vậy ?

Có lẽ địa vị của y còn kém hơn ba người kia một chút, nên y mới khách khí như thế, nhưng người trên giang hồ ai chả biết tên này là một trong nhóm mười đại cao thủ của Thiết Hồng bang, ít khi chúng cùng xuất hiện một nơi và ra tay cùng một lúc như vậy.

Kiểm Phi núp ở đằng sau một cây cổ thụ, thấy bọn người này xuất hiện liền giật mình đánh thót một cái, rồi chàng không sao chịu nhin được, liền cười nhạt một tiếng, nhảy xổ ra nhằm đầu Tần Kỳ tấn công luôn.

Sự việc xảy ra một cách quá đột ngột, nên Tần Kỳ vội giơ chưởng lên chống đỡ và lui về phía sau.

Cửu Chỉ Cái đã nhún chân một cái định tung mình nhảy vào trong rừng.

Hắc Y Thi Ma với Chi Cối Tài đã múa chưởng xông lại ngăn cản Cửu Chỉ Cái không để cho ông già ăn mày lẫn trốn. Tôn Sát mất lộ hung quang, trông thấy Cửu Chỉ Cái đang múa chưởng chống đỡ hai người kia liền khẽ bảo Mạc Định rằng:

- Mạc đường chủ, lúc này chúng ta không ra tay thì còn đợi chờ đến bao giờ nữa ?

Mạc Định cũng đã có ý định như thế rồi, liền nhảy xổ lại, giơ hai tay lên nhằm đầu Cửu Chỉ Cái tấn công như vũ bão lợi hại vô cùng.

Tôn Sát cười khì một tiếng, cũng nhảy vào vòng chiến ngay.

"Bùng" một tiếng kêu kinh thiên động địa, tiếp theo đó có một tiếng kêu la thảm khốc, cát bụi bay mù mịt, bóng người bắn tứ tung.

Cửu Chỉ Cái hai mắt trợn ngược, sắc mặt nhợt nhạt, nằm ngửa mặt đất, mồm cứ phun máu tươi ra luôn.

Hắc Y Thi Ma, Chi Cối Tài với Mạc Định đang loạng choạng lui về phía sau lia lịa.

Tôn Sát mặt nhợt nhạt lui về phía sau ba thước mới đứng vững được. Tay y đã cướp được con ngựa Linh chi vạn năm. Y vừa đứng vững một cái đã tung mình nhảy lên, nhưng đã có tiếng người quát bảo:

- Chúng ta đuổi theo đi !

Đông Xa Ngũ Quỷ vừa la lớn vừa đuổi theo múa chưởng tấn công Tôn Sát.

Những người khác, kẻ múa đao, người múa kiếm, cũng đuổi theo Tôn Sát luôn.

Hắc Y Thi Ma cũng quát lớn một tiếng, đuổi theo nốt. Mọi người lại nghe thấy tiếng kêu "lách cách" như một tràng pháp tép kêu. Thì ra Chi Cối Tài đã rút cái bàn tính sắt của y đã nổi danh ra.

Mạc Định thấy vậy hoảng sợ vô cùng, vội giơ tay ra hiệu cho các bộ hạ mà bảo rằng:

- Tấn công đi !

Tiếng quát của chi Anh Trần Tam Sơn vừa dứt đã thấy một số bóng người xông vào trong trận đấu ngay. Mười tay cao thủ của Thiết Hồng bang đã nhảy xổ vào tấn công. Chúng đều cầm roi sắt, bóng roi của chúng tựa như một cái lưới sáng quắc nhắm đầu quần hùng đang bao vây Tôn Sát mà úp chụp xuống.

Trận hỗn chiến ấy khốc liệt khôn tả. Cạnh trận đấu đó lại có hai người đang đấu với nhau kịch liệt. Hai người đó là Kiếm Phi với Tần Kỳ. Công lực của Tần Kỳ cao siêu hơn Kiếm Phi, nhưng lúc này tình thế đối với đồng bọn của y rất bất lợi, nên y cứ phải đưa mắt nhìn vào trận đấu khốc liệt đó luôn luôn lại thêm Kiếm Phi đấu trí mạng, thân pháp lại rất quái dị, thể thức cũng ác độc vô cùng, vì vậy y chỉ có lùi bước lia lịa.

Đột nhiên có tiếng kêu thảm khốc vọng lên, thì ra Thái Hành Nhất Hiêu đã bị thương và bị đánh bắn ra đến ngoài, rớt xuống đất kêu đến "bộp" một tiếng. Y chỉ giẫy giụa được mấy cái đã tắt thở liền.

Tiếp theo đó, lại có máu tươi bắn tung tóe. Trong trận đấu tiếng kêu la thảm khốc vọng lại liên tiếp. Người bị thương bị chết càng ngày càng nhiều.

Tôn Sát bị mọi người bao vây, y liền giở "Thiên Độc Quỷ Thủ" mà đã lâu nay y không sử dụng tới ra đối phó. Tuy vậy đầu tóc của y cũng bị đánh đến bù rối, quần áo bị rách tả tơi, máu ở trong người phun như mưa.

Mạc Định múa quyền mau như mưa, lợi hại khôn tả mà vẫn không sao tránh khỏi, bị khá nhiều vết thương to nhỏ. Mười đại hán thủ hạ của y cũng chết và bị thương rất nhiều. Trong đấu trường không có một người nào không bị thương cả, nhưng ai nấy đều hăng hái đấu tiếp chứ không rút lui.

Tuy người của Thiết Hồng bang đã cướp được con Linh chi mã, nhưng chúng đã bị bao vây chặt không sao tẩu thoát được.

Tần Kỳ thấy vậy cả kinh, nhưng mình đang bị bóng chưởng trùng trùng điệp điệp bao vây chặt.

Rồi đột nhiên y rú lên một tiếng, ngã người về phía sau phi hai chân lên giở toàn lực ra đá vào bụng Kiếm Phi, nhưng khi chân y mới đá tới lưng chừng đã vội đứng thẳng người dậy giở toàn lực ra đánh vào người Kiếm Phi một cái thật mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng kêu "bùng", Kiếm Phi giơ tay lên chống đỡ, nhưng thấy khí huyết rạo rực, dội về phía sau ba bước, khạc ra một đống máu tươi.

Nhờ cái đánh đó, Tần Kỳ đã thoát khỏi được Kiếm Phi rồi quay người rút thanh đoản đao dị hình ra, nhảy lại tấn công Hắc Y Thi Ma. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu "bùng", sau tiếng kêu đó, Hắc Y Thi Ma rú lên một tiếng thảm khốc, người dính đầy máu, liền biến thành luồng khói đen đi như bay mất dạng.

Tần Kỳ mặt nhợt nhạt lùi về phía sau mười bước, thở hổn hển mới đứng vững được. Kiếm Phi vừa định thần xong thấy vậy, liền quát lớn một tiếng, múa thanh kim kiếm xông lại tấn công Tần Kỳ ngay.

Ánh sáng vàng của thanh kiếm của chàng vừa nổi lên thì quần hùng đang đấu thấy vậy kêu la om sòm, có người còn thất thanh la lớn:

- Kim Húc thần kiếm.

Vừa rồi Tần Kỳ giở toàn lực ra mới đánh được Hắc Y Thi Ma bị thương nặng mà bỏ chạy, nhưng cũng bị thương nặng đang đứng đó để điều hơi vận cộng để lấy lại sức. Y đột nhiên thấy có ánh sáng vàng lóe mắt tựa như muôn ngàn con rắn và ở trên không đâm bổ xuống. Y hoảng sợ vô cùng, hét lớn một tiếng, giở hơi sức còn lại ra múa hai thanh đoản kiếm, nhằm người Kiếm Phi phản công luôn.

"Ồi chà...", tiếng kêu thảm khốc đó vừa vọng lên, máu tươi đã bắn tung tóe. Chiếc đùi bên phải của Tần Kỳ đã bị chặt cụt, người y cũng đã bắn ra xa ngoài mấy trượng giấy giữa mấy cái chết giắc luôn. Chỗ vết thương của y máu chảy ra như suối.

Kiếm Phi vốn dĩ đã bị thương, lại thêm tức giận vô cùng và dùng toàn lực thế kiếm thứ ba "Thiên giáng kim thụ" trong "Kim long đoạt mệnh Ảo thiên kiếm pháp" ra nhằm Tần Kỳ tấn công luôn.

Ngờ đâu lúc ấy Tần Kỳ liều mạng lao luôn cả hai thanh đoản kiếm vào người chàng nên chàng chỉ tránh được thanh kiếm bên phải chứ không sao tránh được thanh kiếm bên trái, vai chàng đã bị thanh kiếm đó lao trúng, đau nhức thấu xương, máu tươi cũng chảy ra nhuộm đỏ cả cái áo trắng.

Đồng thời chàng cũng cảm thấy chỗ vết thương có một luồng hơi lạ cứ lan tràn xuống khắp nơi, cánh tay trái của chàng đã uể oải không có hơi sức, hình như tê liệt vậy.

Chàng kinh hãi vô cùng, vội cầm thanh Kim Húc thần kiếm vào trong bao, vội giơ tay phải lên điểm năm nơi yếu huyệt ở vai trái, rồi chàng định rút thanh bảo kiếm ra thì bỗng trong đầu trường lại có tiếng kêu la thảm khốc nữa vọng tới và tiếng bàn tính sắt của Chi Cối Tài cũng kêu như pháo nổ. Tiếp theo đó, y gượng cười và nói:

- Lão phu hãy ghi món nợ này trước.

Y vừa nói tới đó người đã nhảy ra xa mấy trượng rồi. Kiếm Phi thấy vậy rùng mình một cái và bụng bảo dạ rằng:

- Chả lẽ người của Thiết Hồng bang đã toàn thắng chăng ?

Nghĩ đoạn chàng liền đưa mắt nhìn, đã thấy mấy cái bóng màu tía chạy tới và nhắm người chàng tấn công.

Hồi 10

Vạn Niên Chi Mã

Càng cả kinh vội quát lớn một tiếng, giờ hữu chưởng lên chống bảy chưởng của đối phương một lúc. Nhưng may thay, chàng chỉ còn lại bấy nhiêu sức lực mà cũng đẩy lui được bảy chưởng đó.

Sau những tiếng kêu "lộp bộp" và còn một tiếng kêu "bùng" thật lớn, một cái bóng người lui ra rất nhanh và bước đi lảo đảo như suýt ngã. Thì ra người đó là Kiếm Phi sắc mặt nhợt nhạt mồ hôi trán toát ra như mưa, quần áo bị chưởng phong của kẻ địch đánh cho rách rưới khôn tả.

Chàng lui về phía sau mười mấy bước, mồm phun ra một tia máu tươi như một mũi tên vậy, rồi chàng té lăn ra đất không sao cử động được nữa.

Tuy kịch chiến đã lâu, chân lực đã hao hụt rất nhiều nhưng công lực của Mạc Định vẫn còn hùng hậu, nên Kiếm Phi không sao chống đỡ nổi và bị thương nặng như vậy.

Mạc Định đẩy lui Kiếm Phi rồi đi tới Tần Kỳ, nhanh tay điểm vào mấy nơi yếu huyệt để cho vết thương của người bạn đó khỏi phun máu ra nữa, rồi y lại đỡ Tần Kỳ dậy để xoa bóp.

Trận đấu kết thúc, xác chết nằm ngổn ngang, máu chảy thành suối. Quần hùng bao vây ở vòng ngoài cũng dần dần giải tán hết. Tôn Sát người đầm đìa máu tươi, và máu của y vẫn còn tiếp tục nhỏ xuống từng giọt một. Tay y vẫn nắm chặt con Linh chi mã, con ngựa trong trắng như thế mà cũng dính đầy máu, nhưng hai mắt nó vẫn còn lóng lánh.

- Thiết Hồng bang đại thắng rồi.

Trong lúc quần hùng giải tán đều thì thâm bàn tán, có vẻ bất mãn. Tuy Thiết Hồng bang còn lại có hai người vẫn còn có thể đi lại và đánh đấm được thôi, nhưng ai có thể tự tin là có thể hạ nổi được Tôn Sát và Mạc Định.

Tôn Sát từ từ quay đầu lại, mặt y trông khùng khiếp như một mặt may quỷ và cười khi mấy tiếng rồi từ từ tiến tới gần Kiếm Phi.

Không ai biết y tới đó làm chi, quần hùng đang định bỏ đi, thấy vậy đều ngừng chân lại nhìn cả vào người Tôn Sát.

Lúc bấy giờ không khí nặng nề khôn tả.

Tôn Sát bỗng ngừng bước cúi đầu nhìn vào mặt Kiếm Phi. Lúc ấy Kiếm Phi đang mê man bất tỉnh, không biết gì cả. Hình như Tôn Sát ngấm nhìn bộ mặt anh tuấn của Kiếm Phi và có ý muốn tìm kiếm một vật gì thì phải, rồi đột nhiên y lộ vẻ kinh ngạc và chân cũng như bị rấn rết cần phải vậy, người y rúng động một cái, vội lùi về phía sau một bước.

Cho tới khi vẻ mặt đã khôi phục như thường rồi, y mới tiến lên một bước nữa, cúi người xuống dùng ngón tay điểm vào ba nơi yếu huyệt ở trước ngực Kiếm Phi.

Chỉ trục của y chia ra làm ba làn khói đen lơ mờ, không ai trông thấy rõ, và chỉ thoáng cái đã biến mất ngay.

Chỉ thấy mặt của Kiếm Phi đang xanh tái bỗng tỏ vẻ nhăn nhó hình như chịu không nổi sự đau đớn vậy. Đồng thời chàng còn kêu hự một tiếng, đau nhức thấu xương và cũng tựa như muôn vạn con kiến đang chui vào trong người chàng mà cắn xé vậy.

Trong lúc mê man như vậy mà chàng còn chịu không nổi sự đau đớn ấy đến phải thức tỉnh, mồ hôi của chàng toát ra như mưa. Đồng thời mình mẩy tay chân chàng run lẩy bẩy nữa. Lúc ấy con dao ngắn vẫn còn cắm sâu vào vai trái của chàng và hơi lạnh ở trên lưỡi dao cũng bắt đầu chạy khắp mình mẩy của chàng.

Chàng càng đau đớn thêm, nên mồm cứ rên rĩ hoài, rồi từ từ hé mở đôi mắt lơ mờ ra. Đột nhiên chàng ngừng lại rên rĩ, hai mắt tia ra hai luồng sáng phần nộ. Chàng đã nhận ra người đứng ở trước mặt mình là Tôn Sát, hộ pháp của Thiết Hồng bang và cũng là kẻ thù chỉ tử nữa.

Chàng là người rất kiêu ngạo, đành chịu đau khổ chỉ chết chứ không chịu tỏ vẻ hèn kém trước kẻ thù. Chàng muốn lên tiếng nói nhưng vì quá đau đớn nên không sao nói lên lời được. Tôn Sát liền cười nhạt một tiếng, rồi âm thầm hỏi:

- Tiểu tử, có phải ngươi là Kiếm Phi không ?

Kiếm Phi như bị dao đâm chém, nhưng chàng vẫn bướng bỉnh bò dậy, cố hết sức mới trả lời được một câu:

- Phải...

Hai mắt của chàng tia ra hai luồng ánh sáng phần nộ như hai con rắn độc định cắn vào mặt Tôn Sát vậy. Nếu đôi mắt của chàng có thể giết được người, thì chàng đã xé y ra làm hai rồi.

Tôn Sát đột nhiên ngừng mặt lên trời cười the thé như tiếng ma kêu, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình hãi sợ. Y vừa cười xong lại lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi họ Đặng thật hay họ Đặng giả ?

Kiểm Phi trợn tròn xoe đôi mắt, lửa giận bốc lên khiến chàng cảm như đang ngồi trong vạc dầu sôi, rồi chàng lớn tiếng đáp:

- Thật !

Tôn Sát cười nhạt nói tiếp:

- Tiểu tử, người không còn hơi sức gì nữa đâu.

Hai dòng nước mắt ở hai mắt của Kiếm Phi nhỏ ròng xuống. Bị nhục trước mắt kẻ thù như vậy, lại có quần hùng đứng chứng kiến nữa, lúc này chàng chỉ muốn chết thôi, nhưng trái tim của chàng nghiêng rằng:

- Người còn có mối thù lớn của nghĩa phụ chưa trả được. Người còn có mối thù của sư môn chưa thanh toán. Còn cha mẹ của người là ai, người vẫn chưa biết, thế mà người lại dám chết một cách vô ích như vậy sao ?

Vì thế mà chàng thở dài một tiếng từ từ cúi xuống, nước mắt của chàng vẫn tiếp tục nhỏ ròng xuống như mưa. Chân tay lẩy bẩy, lê mãi mới đi được một bước, Kiếm Phi từ từ đi trở ra. Quần hùng đứng ở đằng xa thấy vậy cũng phải thông cảm mà thở dài vì họ biết khắp thiên hạ này chưa có một người nào chịu đựng nổi Quỷ thủ tảo hồn của Tôn Sát.

Trong lúc Kiếm Phi đi từng bước một vào trong rừng và quần hùng đang thở dài và kính phục thì Tôn Sát đột nhiên ngừng mặt lên trời cười quái dị. Tiếng cười của y chưa dứt, y đã giơ tay lên búng một cái, liền có một luồng khói nhạt phi thẳng vào yếu huyệt sau lưng của Kiếm Phi.

Quần hùng như vậy lại đều im lặng ngay. Sự yên lặng của mọi người là biểu hiện của sự phẫn nộ vì thấy thủ đoạn của y quá ác độc và quá đê hèn, nhưng không một ai dám lên tiếng nói hết.

Kiểm Phi chỉ thấy yếu huyệt ở sau lưng bỗng tê tái, chàng cảm thấy mình mẩy ngứa ngáy khó chịu, còn khó chịu hơn muôn ngàn con kiến đang mút xương tủy của mình. Chàng chỉ kêu "hự" một tiếng đã ngã lăn ra đất ngay. Hai tay nắm chặt, nghiêng rằng, mím môi, máu tươi cứ nhỏ ra từng giọt một.

Chàng lăn lộn một hồi mà không kêu rên nửa lời. Một lát sau, chàng từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn Tôn Sát một cái rồi lão đảo đi vào trong rừng ngay.

Tôn Sát đột nhiên quát lớn:

- Tiểu tử đứng yên.

Tiếng nói đó vừa dứt thì sau một tảng đá đã có người quát lớn:

- Bắc Bảo Thượng Quan Bảo.

Tiếng kêu ấy đã lan khắp mọi nơi và quanh đó hình như đã chứa đầy sát khí vậy. Tiếng nói chưa dứt đã có bốn ông già mặc áo dài đỏ xuất hiện ở đây trước rồi.

Sự biến hóa đột nhiên ấy khiến ai nấy đều kinh ngạc vô cùng vì họ không ngờ Tứ lão của Thượng Quan Bảo cũng tới đây nốt.

Tiếp theo đó, sau tảng đá lớn ấy lại có tám đại hán trung niên mặc võ trang màu đỏ như lửa, mỗi người tay cầm một cái búa tầm sét lớn, địa vị của Tứ lão của Thượng Quan bảo chỉ kém có Tổng quản thôi, võ công cao siêu không kém gì bọn Tôn Sát, Mạc Định.

Tôn Sát thấy bốn ông già này xuất hiện, mặt liền biến sắc dưới hoàn cảnh ấy y la bỏ chạy sao, nên đánh liều giơ tay trái lên phẩy một cái ra hiệu. Ngờ đâu, không phải là y ra hiệu đánh mà đánh theo Kiếm Phi một chưởng nữa.

Chỉ nghe thấy kêu "bùng" một tiếng, Kiếm Phi kêu "hự" một cái, người chàng cũng như một quả banh lăn lông lóc trên mặt đất liền, cao dao cắm ở trên vai trái của chàng lại càng cắm sâu vào tận xương, máu tươi ở mồm chàng phun ra như suối, nhưng không ai dám thương chàng mà cứu chữa cả. Chẳng chỉ cố định đau đớn lặng lặng nằm trên mặt đất để nghĩ cách trả thù thôi.

Tôn Sát tấn công chàng một chưởng quay lại nhìn Tứ lão và mấy đại hán của Thượng Quan bảo.

Mạc Định cũng đứng yên vận sẵn công lực ra hai tay để đề phòng Tứ lão tấn công.

Tứ lão từ từ đưa mắt liếc quanh một vòng, người đứng đầu của Tứ lão là Lôi Hỏa lão cười ha hả, rồi tiến lên một bước hỏi Tôn Sát, Mạc Định rằng:

- Thế nào quý bang chủ có được mạnh giỏi không ?

Tôn Sát cười, lăm lì đáp:

- Đội ơn, quý bang chủ vẫn được bình yên như thường.

Lôi Hỏa lão đưa mắt nhìn con Linh chi mã ở trong tay Tôn Sát rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Tôn huynh đến sớm thật.

Tôn Sát cười the thé mấy tiếng, liền đáp:

- Các vị đến muộn thật.

- Lão nhận thấy đến vừa đúng lúc chứ chưa phải muộn.

Tôn Sát nghe thấy ông già ấy trả lời như vậy, giật mình kinh hãi lui về phía sau :

- Các hạ nói như thế là ý nghĩa gì ?

Sau câu nói ấy tất cả mọi người có mặt tại đó đều im lặng, không khí trở lại nặng nề và gây cản như trước khiến ai nấy đều khó thở vô cùng.

Đột nhiên trong rừng lại có tiếng người la lớn:

- Nam Tôn Hắc Sát trang.

Tiếng nói rất du dương và vòng đi rất xa, trong tiếng nói bao hàm đầy sát khí, chỉ trong nháy mắt ba người của Nam Tôn Hắc Sát trang đã xuất hiện trên bờ hồ đó liền. Mọi người nhìn kỹ mới hay ba người đó đều là ba ông già đầu tóc bạc phơ, mặt mũi hung ác, người mặc áo gấm xanh trông rất lịch sự.

Tiếp theo đó, trong rừng lại có sáu đại hán trung niên, tay cầm dao răng cưa, mặc võ trang màu xanh, xếp hàng một từ từ đi ra trông rất oai nghi.

Bỗng có người khề nói:

- Hắc Sát Tam Ma!

Hắc Sát Tam Ma vừa xuất hiện thì Tôn Sát và Mạc Định khề gật đầu một cái. Ba người kia chấp tay chào Tứ lão của Thượng Quan bảo. Bốn ông già nọ cũng chấp tay đáp lễ.

Phi Thiên Ma Yêu người đứng đầu nhóm Tam ma liền cười và hỏi Tứ lão rằng:

- Bốn vị cũng tới đây đấy à ? Thật tiểu đệ không ngờ chút nào.

Lôi Hỏa lão cười ha hả đáp:

- Già cũng không ngờ ba vị sao lại không quản ngại xa xôi hàng nghìn dặm mà tới đây.

Tuy Nam Trang với Bắc Bảo mới xuất hiện trên giang hồ được hơn mười năm thôi, nhưng sự phát triển nhanh chóng của hai bang phái ấy không thể tưởng tượng được và bây giờ đã trở thành hai bang phái lớn không kém phi một bang phái nào trong võ lâm hết, và mỗi bang ở một nơi, hộ ứng lẫn nhau, cao thủ của chuyện đông như kiến cỏ, nên Nam Trang ở miền Nam, và Bắc Bảo ở phía Bắc hầu như đã đứng đầu các bang phái ở miền Nam và miền Bắc rồi.

Nam Trang là Hắc Sát trang, Bắc Bảo là Thượng Quan bảo, tuy ngày thường vẫn có công việc đi lại với nhau, tình giao hảo khá mật thiết, nhưng hễ gặp thấy những việc gì có lợi lớn, cả đôi bên không ai chịu nhường ai hết.

Tôn Sát đâu là kẻ ngu si, thấy tình thế như vậy, đối với mình rất bất lợi, nếu trước mặt thiên hạ anh hùng mà y đào tẩu thì Thiết Hồng bang còn sĩ diện nào trong võ lâm nữa.

Hơn nữa y cũng biết bất cứ người nào trong Hắc Sát Tam Ma và Thượng Quan tứ lão võ công cũng cao siêu hơn mình nhiều. Hướng hồ mình vừa kịch chiến xong, chân tay đang mệt mỏi.

Nhưng Mạc Định cũng không phải là người ngu ngốc, y biết nếu không nhân lúc này hạ đối thủ thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Còn Tần Kỳ thì y đành phải để mặc cho người bạn ấy nằm tạm ở đó trước, vết thương của Tần Kỳ nặng thực nhưng đã được y điểm cho mấy nơi đại huyết rồi, không còn chảy máu như hồi nãy nữa nên hiện giờ Tần Kỳ đã ngủ say, trà trộn trong đồng xác người khác, không để ý nhìn kỹ thì không sao hay biết y chưa chết cả.

Nghĩ tới đó, Mạc Định nhìn Tôn Sát một cái, ngờ đâu Tôn Sát cũng có chung một ý nghĩ như y, nên khi hai người đưa mắt nhìn nhau một cái đã biết tâm ý của nhau liền. Mạc Định đã xuất hiện trong sương mù, liền múa chưởng tấn công tới Lôi Hỏa lão, thế công của y mạnh như vũ bão...

Tôn Sát không chần chờ gì hết, cũng múa chưởng xông lại đánh úp Lôi Hỏa lão.

Sự thực khi chúng vừa đưa mắt ra hiệu cho nhau thì lão Tam của nhóm Hắc Sát Tam Ma đã thấy liền, nhưng y chỉ nhếch mép cười khi một tiếng tỏ vẻ đắc chí thôi.

Lôi Hỏa lão vì đứng gần Mạc Định với Tôn Sát mà lưng lại hướng về chúng, nên khi Mạc Định vừa ra tay tấn công một cái, chưởng lực đã lấn át tới phía sau lưng y liền.

Tuy thế công của Mạc Định và Tôn Sát lợi hại thực, nhưng Lôi Hỏa lão cũng không phải là tay tầm thường, nghe tiếng gió động y đã quay người lại giơ song chưởng lên chống đỡ và chân thì thuận thế lui ngay về phía sau. Tuy vậy y vẫn bị hai địch thủ đẩy lui hai bước.

Nhân dịp ấy Mạc Định với Tôn Sát liền thừa cơ nhảy luôn ra ngoài đấu trường.

Lôi Hỏa lão, Phong Hỏa lão, và Vân Vụ lão trong hàng tứ lão liền quát tháo và vội đuổi theo hai người ngay.

Mạc Định và Tôn Sát biết dù sao hôm nay cũng không thể tránh khỏi một cuộc kịch chiến, nên cả hai đều quay người lại chống đỡ chứ không chạy nữa.

Lão đại của nhóm Hắc Sát Tam Ma thấy vậy liền đưa mắt ra hiệu cho hai em rồi cả ba cùng xông vào đánh, để mong cướp được vật báu.

Biết chạy không sao thoát được, Tôn Sát phải đứng lại chống trả mấy kẻ địch lợi hại, nhưng tay phải của y vẫn nắm chặt con ngựa Linh chi và chỉ dùng tay trái để đối địch thôi. Trong những chưởng phong của bọn ma đầu, y còn thấy có những làn khói nhợt nhạt và tanh hôi vô cùng. Y đã kịch chiến suốt đêm, nội lực hao tổn rất nhiều, chân tay rời rã mà địch thủ toàn là những tay cao cường như thế, cho nên càng đấu thêm bao nhiêu lâu y càng thấy nguy hiểm bấy nhiêu.

Đột nhiên có ánh sáng xanh nhợt của mấy đôi mắt chớp nháy một cái. Tôn Sát biết là nguy đến nơi vội giơ chưởng lên chống đỡ và thừa thế lui luôn về phía sau.

Chưởng lực của y va chạm vào chưởng lửa của Tam Ma chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng, y đã rú lên thốc lớn, người loạng choạng mấy bước, mồ hôi máu tươi ra tức thì. Con ngựa Linh chi ở trong tay cũng bị bắn ra ngoài xa.

Đồng thời Tỷ Ảnh Trấn Tam Sơn cũng kêu hự một tiếng, sắc mặt nhợt nhạt lùi bước lia lịa. Cũng trong lúc đó đã có một cái bóng người nhanh như điện nhảy lên trên cao đuổi bắt con ngựa Linh chi vừa sút khỏi tay của Tôn Sát đang bay lơ lửng ở trên cao...

Lôi Hỏa lão với Vân Vụ lão vội nhảy lên thúc mạnh vào người có đôi mắt xanh biếc vừa nhảy lên trước. Người đó vội giơ hai chưởng ra chống đỡ. Sau một tiếng kêu bùng, cả ba cùng rớt xuống đất hết.

Con ngựa Linh chi bị Tôn Sát cầm chặt bấy lâu, dù bây giờ nó được thoát khỏi bàn tay ma rồi nhưng không thấy nó linh động như trước nữa, hình như nó đã chết rồi thì phải. Khi nó rớt xuống bên dưới lại rơi ngay vào mặt của Kiếm Phi đang nằm ở dưới đất nửa mê nửa tỉnh và mặt đang nhăn nhó kêu đau.

Lúc ấy Kiếm Phi vì quá đau, mồ hôi toát ra như nhọt như nước hồ loăng, chàng bỗng thấy ánh mắt dịu hẳn và một mùi thơm xông vào mũi đưa lên trên đầu, liền cảm thấy đầu óc tỉnh táo và bớt đau ngay.

Đồng thời chàng cũng thấy một luồng hơi sức ở đâu tới khiến chàng đứng dậy ngay được, tuy vẫn còn đau đớn, nhưng dễ chịu hơn trước nhiều. Chàng vừa giở người một cái đã chộp được con ngựa Linh chi, chàng vội đưa mắt nhìn đã thấy bóng người ở tứ phía và nhất là ba người có đôi mắt xanh biếc nhanh như điện chớp nhảy xổ lại tấn công chàng.

Người của chúng chưa tới mà kinh lực và chưởng phong của chúng đã áp đảo vào người của chàng rồi. Chàng thấy thế công của định mạnh như vậy hãi sợ vô cùng không kịp nghĩ ngợi gì hết vội tung mình nhảy lui về phía sau rồi cầm đầu chạy vào trong rừng.

Bọn người đuổi theo nhanh như điện chớp và vừa đuổi vừa quát lớn:

- Tiểu tử, nếu đứng lại chúng ta sẽ tha chết cho, bằng không thì đừng có hòng tẩu thoát.

Lúc ấy chàng vẫn còn nửa mê nửa tỉnh nên tuy tay cầm con ngựa Linh chi, mũi ngửi thấy mùi thơm nhưng vết thương trong người lại nổi cơn đau nhức. Chàng càng lo sợ thêm cứ thấy đường là cầm đầu chạy và giở hết tốc lực của pho Long vân độn ra như một làn khói chạy thẳng vào trong rừng núi.

Phía sau chàng, Thượng Quan bảo Tứ lão với Hắc Sát Tam Ma đang lướt nhanh như người mũi tên đuổi theo chàng. Dần dần chàng đã bỏ xa Đoạt mệnh nhai, đường

núi càng ngày càng dốc và chàng đã chạy vào trong một khu rừng núi trùng điệp rồi. Trong rừng những tiếng cú kêu, vượn hú ra nghe rất thiếu não, và hãi hùng.

Lúc ấy trống đã điểm canh tư, người chạy kẻ đuổi ở trong rừng núi hoang dã được hơn bốn mươi dặm đường. Kiếm Phi thấy phía đằng trước là một sơn cốc hoang vu khôn tả. Dưới ánh sáng trăng lặng lẽ, càng vào sâu bao nhiêu càng cảm thấy hoàn cảnh bên trong rừng rợn bấy nhiêu.

Chung quanh là những hòn đá lởm chởm, dưới ánh sáng mờ mờ trông như những bóng ma lơ lửng. Xuyên qua sơn cốc vừa hẹp vừa dài ấy lại tới một quãng đường cỏ lau mọc cao đến tận vai. Đâu đâu cũng có những đóa ma hoa xanh rờn khùng bố trông qua đến run người.

Trên bước đường cùng, Kiếm Phi phải chạy trốn kẻ thù vào đây nên không còn sợ hãi nữa, chàng cứ tiến mãi vào trong sâu.

Nhưng bất cứ người có võ công cao siêu đến đâu đã vào trong đó thì không hy vọng gì sống sót cả, và cũng không có một ai hiểu biết tại sao những người đó lại không ra được.

Lúc ấy cũng vừa đêm trăng tròn và ngay đúng lúc canh tư, cũng như những lần trước, trong sơn cốc lại có tiếng sài lang hú khùng khiếp vọng ra.

Kiếm Phi đã chạy vong mạng tới đây, tuy chàng nửa mê nửa tỉnh nhưng chàng cũng cảm thấy rừng mình kinh hãi.

Tứ lão, Tam ma mong ngăn cản được chàng, nên chúng hết sức đuổi lên để chặn đường không cho chàng chạy vào sơn cốc.

Nhưng chàng cứ nghiêng rằng mím môi cắn đầu xông vào trong thung lũng ấy.

Tứ lão, Tam ma thấy vậy đều nhìn nhau thở dài một tiếng rồi chán nản quay mình đi ra.

Vì chúng nhận thấy công lực của chúng chưa đủ sức vào Lang hú cốc, cho nên chúng đành phải cắn răng bấm bụng mà rút lui.

Vào tới trong sơn cốc, Kiếm Phi càng thấy mình mảy đau nhức thêm, người cứ run lẩy bẩy hoài. Sau cùng chàng loạng choạng mấy bước rồi nằm gục xuống đất chết giắc luôn.

Tay phải của chàng vẫn còn nắm giữ con ngựa Linh chi đã chết và lại để kề ngay vào mồm của mình, chàng chỉ thấy mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, khiến chàng tỉnh táo dần.

Một trống canh sau, mặt trời đã bắt đầu mọc, tiếng sài lang hú đã dứt từ hồi nào không hay. Kiếm Phi khẽ rên rỉ một tiếng lóp ngóp bò dậy.

Chàng thấy những vết thương ở trong người đã bớt đau liền đưa mắt nhìn chung quanh, thấy mình nằm ở trên lối đi đá mọc lởm chởm, hai bên đầy bùn lầy, trên mặt bùn có một làn khói màu hồng bốc lên và thỉnh thoảng có những bọt nước nhô lên kêu lồm bồm. Ngoài những tiếng kêu ấy ra thì bốn bề yên lặng như tờ. Sự yên lặng chứa đầy khủng khiếp và chết chóc.

Kiểm Phi quay đầu lại nhìn thấy cốc khẩu cũng bị làn sương mù kia che lấp rồi. Chàng hơi suy nghĩ một chút, nhận thấy quay trở ra thế nào cũng chết, chi bằng đi thẳng vào bên trong may ra lại còn có lối thoát. Quả thực chàng không biết nơi mà chàng vào là Lang hú cốc Luân hồn xứ, nơi mà hơn trăm năm nay hễ ai nói đến đều phải hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Nếu chàng biết nơi đây là chốn khủng khiếp như thế thì chàng không dám tò mò đi vào bên trong đâu.

Nhưng chàng không hay biết gì hết nên cứ đi theo con đường đá mọc lởm chởm ấy mà từ từ tiến thẳng vào phía trong, lối đi chàng ngày càng chật hẹp và bước đi của chàng cũng chậm chạp, vai bên trái của chàng vì bị thanh đoản kiếm dẹt hình cắm ngập cán, nên đã hoàn toàn tê liệt, chàng cứ bước thấp bước cao tiến thẳng về phía trong.

Đi được vài chục trượng, chàng thấy đầu óc choáng váng, đom đóm lửa hiện lên ở trước mắt, đầu óc nặng nề. Chàng vội cầm con Linh chi lên ngửi, quả nhiên ngửi một hồi đã thấy dễ chịu liền.

Chàng thấy chung quanh vẫn có hơi mù màu hồng bao phủ, những bùn lầy ở hai bên lối đi có một mùi tanh hôi bốc lên khiến chàng ngửi thấy buồn nôn ọe ngay. đột nhiên chàng thấy chỗ cùng đường có một sườn núi cao lớn xuất hiện.

Sườn núi ấy trông giống hệt một con sài lang hung ác khổng lồ, mồm con sài lang há to, hai hàm răng lởm chởm, con đường mà chàng đang đi lại chạy thẳng vào mồm con sài lang ấy.

Chàng phấn chấn vô cùng, liền rảo bước tiến lên, nhưng lúc ấy vì bị thương quá nặng, dù chàng có vận hết chân khí nội lực ra cũng chỉ có hạn thôi. Dần dần chàng đã đi tới trước mồm con sài lang. Bên trong có những luồng gió thổi ra giá lạnh buốt xương khiến chàng phải sồn lòng rợn tóc gáy.

Chàng ngẩng đầu nhìn vách núi cao lớn và hùng vĩ ấy, đầu con sài lang là một tảng đá lớn, chàng do dự một chút rồi vẫn bước chân đi thẳng vào, từ chỗ hàm răng vào tới cổ họng con sài lang có một con đường đi nho nhỏ. Lại từ cổ họng đi thẳng vào bên trong là một đường hầm, vách tường của đường hầm ấy đều xây bằng đá đỏ bóng nhoáng.

Trong đường hầm thỉnh thoảng có những làn sương mù đỏ như mơ như mộng toát ra. Trong những làn sương mù đỏ ấy xen lẫn cả mùi thanh, đường hầm ấy càng đi sâu vào bao nhiêu càng dốc và trơn tuột bấy nhiêu, chàng vừa đi vừa đưa con Linh chi lên ngửi.

Đi được một lát lâu, chàng thấy phía đằng trước bỗng sáng tỏ. Thì ra chàng đã đi tới một đại điện, bên trong có những ánh sáng châu báu tỏa ra những luồng sáng chói lọi. Chàng bước chân vào điện thấy bốn bên vách đều có khảm những châu báu ngũ sắc làm hoa cả mắt. Đột nhiên chàng trượt chân một cái suýt tí nữa thì ngã ngửa về phía sau. Chàng cúi đầu nhìn, liền giật mình đánh thót một cái, mồ hôi lạnh toát ra.

Thì ra trên mặt đất có những xương người nằm ngổn ngang chàng kinh ngạc vô cùng và bụng bảo dạ rằng:

- Nơi đây là đâu, sao mà có lắm xương người thế này ?

Sự thực những bộ xương mà chàng trông thấy đó chỉ có chừng hơn mười bộ thôi mà đều là những nhân vật xưa kia chỉ dậm chân một cái cũng đủ làm cho thiên hạ biến sắc, nên họ mới có đủ công lực cầm cự vào tới được chốn này.

Còn những tay yếu ớt hơn hay tài kém hơn thì chỉ vào được lối đi của sơn cốc là ngửi phải Hấp huyết độc chưởng đã ngã lăn ra chết ngay, hoặc trượt chân xuống dưới bùn lầy rồi sa lầy mà chết mất tích.

Kiểm Phi định thần giây lát rồi lại bước qua những đống xương đó mà đi thẳng vào bên trong.

Bỗng có một giọng khàn khàn yếu ớt ở chỗ cách đó không xa nói vọng tới:

- Nhỏ kia, sao ngươi lại vào được nơi đây ?

Trong chốn kinh khủng rùng rợn như thế này bỗng có giọng nói nổi lên như vậy, làm sao mà chàng không thất kinh. Chàng vội đứng lấy thế mà ngẩng đầu lên nhìn về phía có tiếng nói đó. Chàng nhìn kỹ mới thấy một ông già gầy gò bé nhỏ râu dài xuống tận ngực, đầu tóc rối bù đang ngồi xếp bằng tròn, mình mặc một cái áo màu xanh xẫm.

Sắc mặt của ông già ấy u ám khôn tả, sở dĩ ông già trông khó coi là vì lông mày và râu của ông ta rối bù không có một chút bóng bẩy nào, tựa như râu và tóc của những người đã chết mấy trăm năm rồi vậy, nhưng hai mắt ông ta lại sáng lạ lùng.

Kiểm Phi định thần giây lát rồi đáp:

- Tiểu bối tên là Kiểm Phi bị kẻ thù đuổi chém giết, rồi lỡ chạy vào trong sơn cốc này, mong lão tiền bối lượng thứ cho.

Ông già gầy gò nhỏ bé thở dài một tiếng rồi với giọng già nua yếu ớt hỏi lại Kiểm Phi rằng:

- Nhỏ kia, người có biết nơi đây là đâu không ?

Kiểm Phi ngăn người ra đáp:

- Tiểu bối không được rõ.

Ông già thở dài một tiếng lại nói tiếp:

- Nơi đây là Lang hú cốc Luân hồn xứ đấy !

Kiểm Phi nghe nói cả kinh vội hỏi lại:

- Có thực không ?

Ông già râu rĩ đáp:

- Thực đấy !

- Tiền bối là...

Kiểm Phi đoán chắc ông già này thế nào cũng là cốc chủ chứ không sai.

Ngờ đâu ông già cúi đầu thở dài rồi nói:

- Hà ! Lão phu vào trong sơn cốc này tất cả đã ba mươi chín năm rồi.

Nói tới đó, ông già thở dài mấy tiếng, Kiểm Phi chưa kịp lên tiếng hỏi thì ông già đã hỏi trước :

- Cậu nhỏ kia, sao cậu vào được trong này ?

- Lão tiền bối hỏi tiểu bối vào trong này ư ?

- Hừ ! Sao lão phu lại không biết người vào cơ chứ, lão phu chỉ hỏi tại sao người vào được mà không bị thứ chướng khí độc kia giết chết.

Kiểm Phi ngạc nhiên hỏi:

- Chướng khí độc là cái gì thế ?

- Những sương mù màu hồng ở trên mặt bùn lầy bốc lên đó, chính là Hấp huyết độc chướng đấy và cũng là một thứ sương mù độc nhất ở hai bên lối đi.

- Tiểu bối không biết.

Ông già ngắm nhìn Kiểm Phi một hồi rồi đột nhiên hỏi tiếp:

- Tay cậu cầm cái gì thế ?

- Ngựa Linh chi vạn năm.

Ông già nghe chàng nói như thế, mặt bỗng biến sắc và thở dài một tiếng nói tiếp:

- Nếu cậu tới sớm mười năm không những lão phu tái xuất sơn được và cậu cũng có bổ ích lây.

Kiểm Phi không hiểu, ngạc nhiên nhìn ông ta.

Ông già với giọng êm dịu nói tiếp:

- Cậu nhỏ mau lại đây.

Kiểm Phi nghe lời đi tới gần, chàng mới hay ông già đã thoi thóp sắp chết, ông ta giơ tay ra lấy cái hồ lô nhỏ ở phía sau lưng ra mà hỏi tiếp:

- Cậu có biết lão phu là ai không ?

- Tiền bối không biết.

- Lão phu là Vạn Độc Thần Hành Khách Thuần Vu Khoán, người chủ môn của phái Bách Độc.

Kiểm Phi nghe nói hoảng sợ đến biến sắc mặt, vì Thành Hành Khách xưa kia ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy. Dù là tay cao thủ lợi hại đến đâu gặp phải ông ta cũng có hồng sông, nhưng trong đời ông ta không làm một việc gì độc ác, tính tình tuy quái dị nhưng không giết một người nào vô tội cả, cho nên ở trong võ lâm ông ta rất được mọi người kính ngưỡng. Ba mươi chín năm trước đây vì tranh ngôi báu của thiên hạ lệnh chủ, ông ta chỉ có thua một thế mà bị Ngũ Bộ Thất Hồn Phương Thiên Trấn của Hắc đạo đánh bại, cho nên ông ta mới ôm hận đi vào trong Lang hú cốc này và từ đó tới nay không thấy ông ta trở ra nữa.

Không ngờ ba mươi chín năm sau chàng lại được gặp ông ta ở nơi đây. Kiểm Phi đang suy nghĩ thì Thần Hành Khách lại hỏi tiếp:

- Cậu bé, lão phu sắp chết đến nơi rồi ! Sau khi lão phu chết, nếu cậu có dịp may ra khỏi đây thì lão phu muốn nhờ cậu làm giúp một việc này.

Kiểm Phi vội đáp:

- Việc gì, xin lão tiền bối cứ dặn bảo !

Thần Hành Khách thở dài một tiếng và trầm ngâm tự nói:

- Tuy lão biết chưa chắc cậu đã ra khỏi nơi đây, nhưng dù sao cậu vẫn còn sống, vả lại trong tay áo lại có con ngựa Linh chi vạn năm...

Nói tới đó, ông ta móc túi lấy một cái Hắc Thiên lệnh phù ra đưa cho chàng và nói tiếp:

- Đây là lệnh chủ môn của Bách Độc môn, cậu hãy cầm lệnh này giao cho người chủ môn của Bách Độc môn.

Kiểm Phi cung kính đỡ lấy phù lệnh.

Vạn Độc Thần Hành Khách lại lấy hai cái hộp rất tinh xảo ra, một cái có hoa, một cái màu trắng đưa cho Kiểm Phi, và nói tiếp:

- Cái hộp có hoa này là Dịch dung đơn, còn cái hộp trắng này là Hoàng dung đơn, lão phu hết đời rồi, bây giờ lão phu có giữ cũng vô ích, nên lão phu tặng cả cho cậu đấy.

Kiểm Phi kinh ngạc hỏi lại:

- Thuần Vu lão tiên bối, như vậy làm sao...

Thuần Vu Khoán trầm giọng nói tiếp:

- Lão phu chỉ còn sống được vài ngày nữa là cùng, lão phu còn giữ những vật này nữa làm chi !

Nói xong ông ta cầm cái hồ lô nhỏ đổ vào gang bàn tay năm viên thuốc to bằng trái long nhãn, và bảo với Kiếm Phi :

- Thuốc này là Tục mệnh hồn của lão phu, có thể trị bách độc, cậu hãy uống một viên đi.

Kiếm Phi đang định từ chối thì ông già lại nói tiếp:

- Cậu bé, lão phu thấy ngươi bị trúng độc rất nặng nhưng linh đơn này cũng chỉ có thể chữa cho độc thể khỏi lan ra thôi.

Bất đắc dĩ Kiếm Phi đành phải cầm lấy một viên uống luôn. Chàng vừa uống xong ông ta lại nói tiếp:

- Cậy ngồi xuống để lão giúp đẩy tan sức thuốc.

Kiếm Phi vâng lời ngồi xuống, bỗng cảm thấy linh đài huyết tê tái rồi chàng mê man bất tỉnh.

Vạn Độc Thần Hành Khách liền cưỡi lấy con ngựa Linh chi vạn năm của chàng, sắc mặt thay đổi luôn, rút cục ông ta thở dài một tiếng rồi tự nói:

- Ngũ tạng của ta đã nứt hết, kỳ độc đã tấn công vào tới tim, dù có con ngựa Linh chi vạn năm này cũng chỉ sống sót thêm được một vài năm thôi, chi bằng ta giúp cho vô lâm kỳ ba này thành tài, hành đạo giang hồ có hơn không.

Ông ta nói xong, hai mắt bỗng sáng ngời, nhờ sự thay đổi ý nghĩ đó nên Kiếm Phi đã thoát chết.

Rồi Thuần Vu Khoán để tay trái vào Mệnh môn huyết của chàng, còn tay phải thì để lên trên Bách hội huyết.

Hai luồng hơi nóng nơi bàn tay của ông ta dồn sang người của Kiếm Phi, một lúc sau ông ta toát mồ hôi ra như mưa, vội ngừng tay nghỉ ngơi, khi ông ta mở mắt ra lại dùng hai ngón tay rút con dao đang cắm ở trên vai của chàng ra xem xét một hồi mặt tỏ vẻ kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ lão ma đầu này lại ra đời chẳng? Sao thằng nhỏ này lại trêu ngươi vào y ?

Nghĩ tới đó ông ta vẫn ngồi như trước, hai tay vẫn để lên yếu huyết của Kiếm Phi, thời gian qua dần, sắc mặt ông ta cũng nhợt dần và người cũng run rẩy, mồ hôi toát ra như tắm.

Thuần Vu Khoán như đã kiệt sức, ngồi thở hổn hển, có lúc đứt đoạn.

Kiểm Phi tỉnh lại, cảm thấy trong mình đã nhẹ nhàng, chàng nhìn qua vừa lúc Thuần Vu Khoán ngã xuống bất động.

Kiểm Phi hốt hoảng đứng lên:

- Lão tiên bối...

Chàng sờ vào ngực Thuần Vu Khoán thấy tim đã ngừng đập.

Kiểm Phi bùi ngùi một lúc, nâng thi thể Thuần Vu Khoán đặt vào một hốc rồi lấp lại.

Chàng cầm lấy con ngựa bạch vạn niên tiến vào trong...

Kiểm Phi vận toàn thân chân lực ra để bảo vệ lấy thân thể, và đi từng bước một tiến vào bên trong. Chàng không biết chủ nhân của hang động này là ai, nhưng tại sao lại ẩn núp ở trong hang núi dị hình như thế này, và tại sao không để cho người khác đi vào trong hang động và ở đâu lấy ra lắm vật báu như thế, khiến chàng thắc mắc vô cùng.

Chàng rất háng hái tiến thẳng vào phía trong để mong biết rõ những nghi vấn của mọi người trong võ lâm từ xưa tới giờ không ai biết cả.

Đường hầm ấy dài hơn trăm trượng, đi hết đường hầm vừa tới một cánh cửa lớn làm bằng đá đỏ và đang đóng kín, trên cánh cửa có khắc mấy chữ :

"Lang hú cốc trong Luân hồn xứ, Luân hồn xứ tại Lang hú cốc, thấy cửa nếu không quỳ xuống vái chén lạy, hồn sẽ về Luân hồi xứ ngay."

Hồi 11

Lang Hú Cốc Chủ

Chàng đứng ngăn người ra ở trước và nhận thấy những việc làm của Cốc chủ thực không đáng để cho người ta tôn kính và quỳ lạy. Nhưng từ trước tới giờ những người vào cốc không phải do chủ nhân bảo họ vào vì ở ngoài cốc khẩu đã khắc sáu chữ lớn: Lang hú cốc Luân hồn xứ. Hai câu đó đã bao hàm cảnh cáo rồi.

Các người vì danh lợi hoặc vì lòng hiếu kỳ, tự động dẫn thân vào trong sơn cốc, nơi chứa đầy độc khí, rồi bị chết ngay tại chỗ, đó là lỗi của ai ?

Kiểm Phi nghĩ hồi lâu, rút cục chàng vẫn quỳ xuống vái lạy chín lạy, xong chàng mới từ từ đứng dậy. Chàng liền thấy cánh cửa đá từ từ mở ra, chàng đi thẳng vào bên trong lại thấy một con đường hầm.

Đường hầm này cách từ ba trượng, trên cách có một hạt châu chiếu sáng, ánh sáng của hạt châu chiếu vào vách đá phản chiếu những ánh sáng muôn màu chói lọi trông rất đẹp mắt.

Vào tới đường hầm này chàng không thấy có một chút sương mù hơi độc nào nữa. Chàng rảo bước tiến lên, đi hết đường hầm ấy tới một thạch thất nho nhỏ. Trong thạch thất này trang hoàng rất hoa lệ không kém gì cung điện của nhà vua.

Bốn bên vách đá còn treo rất nhiều tranh và câu đối của các danh nhân. Giữa thạch thất có treo một hạt châu đỏ và thực lớn, chiếu ra những ánh sáng sắc sỡ.

Dưới những tranh lại còn có những tủ đựng sách khiến chàng lại càng mê hoặc thêm, không biết chủ nhân của hang động này là ai ?

Chàng đang suy nghĩ thì đã có tiếng cười ha hả ở trong vách đá vọng ra, tiếng cười chưa dứt thì vách đá đã tự động nứt đôi lộ một cái cửa. Một ông già thanh tao để chòm râu, tóc bạc phơ, mặc áo dài xanh ở trong cửa từ từ bước ra.

Ông già nọ rất hiền từ bước đi vững chãi, và đôi mắt sáng hơn người thường thôi, chứ không có vẻ gì khác lạ hết. Ông ta vừa ngắm Kiểm Phi vừa lẩm bẩm tự nói:

- Đợi chờ hơn trăm năm rồi rút cục mới gặp người có duyên này tới. Hà... hà...cậu bé tên họ là chi ?

Kiểm Phi ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ một ông già không biết võ công gì cả mà lại là chủ nhân của Lang hú cốc mà người trên giang hồ ai ai nghe thấy tên của ông ta cũng tán đờm chẳng ?

Nếu quả thực như vậy, ông già này ắt phải là người có trí tuệ vô trượng, bằng không làm sao mà sống sót được ở trong sơn cốc đầy chướng khí ác độc như thế vậy.

Chàng bỗng thấy ông ta lên tiếng hỏi, liền cung kính đáp:

- Tiểu bối là Đặng Kiếm Phi, xin hỏi tiền bối quý tánh danh là gì ?

Ông già giơ tay lên vuốt bộ râu trắng mượt đẹp đẽ vô cùng rồi vừa cười vừa đáp:

- Danh hiệu của lão phu đã quên mất rồi. Nếu cậu không xiêm thì cứ gọi lão phu là Lang hú cốc chủ được rồi.

Ông ta vừa nói vừa giơ tay mời Kiếm Phi ngồi rồi khẽ vỗ tay một cái, liền có hai mỹ nữ xinh đẹp mặc áo sa mỏng, bàn tay nhỏ nhắn với những ngón tựa như búp măng rất xinh xắn bưng cái khay ngọc từ từ bước ra, trông thấy hai nàng đi rất chậm, nhưng chỉ thoáng cái hai nàng đã tới trước mặt rồi, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được.

Tuy hai nàng đi nhanh như thế mà vẫn giữ được mức thăng bằng, trông vẫn ung dung chớ không có vẻ gì hấp tấp hết. Hai nàng vừa tới gần, chàng đã ngửi thấy một mùi thơm như xạ như lan, khiến chàng ngây ngất khôn tả. Nhưng chàng không phải là kẻ hiếu sắc, nên vẫn thản nhiên như thường, thiếu nữ để hai chén sữa ngọc xuống, vái chào một cái liền rút lui ngay.

Lang hú cốc chủ khẽ cười và hỏi tiếp:

- Cậu nhỏ vào trong Lang hú cốc của lão phu có việc gì thế ?

Giọng nói của ông ta rất ôn hòa, hiển nhiên ông ta đã có thiện cảm với chàng, vì thấy chàng không hàm tài, không hiếu sắc.

Trái lại Kiếm Phi cũng kính hãi thâm bụng bảo dạ rằng:

- Hai thiếu nữ này khinh công đã luyện tới mức thượng thặng ?

Chàng vừa nghĩ tới đó, nghe thấy ông già hỏi liền cung kính đáp:

- Tiểu bối vì bị kẻ thù đuổi đánh chém giết, cho nên ngẫu nhiên xông vào trong cốc, xin lão tiền bối lượng thứ cho.

Lang hú cốc chủ đưa mắt liếc nhìn con ngựa Linh chi vạn năm ở trong tay chàng một cái rồi khẽ nói:

- Ô, cậu không bị chướng khí độc ở trong cốc giết hại có lẽ là nhờ được con ngựa Linh chi vạn năm đấy !

Kiếm Phi gật đầu. Ông già áo xanh ngẫm nghĩ giây lát lại ngấm chàng một hồi rồi nghiêm nghị hỏi:

- Lệnh sư là ai ?

Kiếm Phi bỗng nghĩ ra một việc vội đáp:

- Ân sư không muốn tiểu bối nhắc nhở đến danh hiệu của ông ta.

Ông già áo xanh kêu ồ một tiếng, cúi đầu nghĩ thầm:

- Nhỏ này rất có duyên với ta, và lại thiên phú dị phẩm cốt cách đẹp tuyệt. Nếu khiến y gia nhập môn hạ của ta...

Nghĩ tới đó, ông ta ngẩng đầu lên với giọng êm dịu nói tiếp:

- Cậu bé, nếu cậu chịu làm môn hạ của lão phu, lão phu sẽ khiến cậu thành người số một của thiên hạ.

Kiểm Phi biến sắc mặt cung kính đáp:

- Tiểu bối không dám...

- Tại sao không dám ?

- Vì tiểu bối chưa thừa rõ với ân sư nên không dám tự tiện làm môn hạ của người khác.

Chàng chắc mình nói như vậy thế nào ông già áo xanh cũng không vui. Ngờ đâu ông già nghe chàng nói xong, lại tươi cười tán thưởng rằng:

- Hay lắm ! Lão phu thấy cậu bé có lòng trung chính như thế lão phu rất tôn trọng. Lại đây, bất cứ cậu muốn hay không muốn làm môn hạ của lão phu, nhưng lão phu vẫn truyền thụ võ công cho cậu phòng thân. Như vậy mới không uổng lần gặp mặt của chúng ta.

Ông ta vừa nói vừa tỏ ra một vẻ oai lực khiến ai cũng không sai dám cưỡng lại mệnh lệnh nổi.

Kiểm Phi đang chần chừ thì ông già lại nói tiếp:

- Theo ý kiến của lão phu thì trước hết cậu phải uống con ngựa Linh chi vạn năm này đã, rồi lão phu sẽ giúp cậu đả thông Nhậm Đốc hai mạch, như vậy cậu hành đạo giang hồ sẽ ít có người địch nổi.

Kiểm Phi nghe nói thắc mắc vô cùng, thầm nhủ:

- Ông già này ăn nói hăng hái như vậy, nhưng trông hình dáng của ông ta thì ai dám bảo ông ta là người biết võ ?

Có lẽ ông già thấy chàng chần chừ nên hiểu biết ý nghĩ của chàng ngay, khẽ phất bộ râu bạc một cái, rồi cười ha hả:

- Có phải cậu ngờ lão phu không có năng lực ấy không?

Nói xong, ông ta trợn tròn xoe đôi mắt, đôi ngươi như hai ngọn đèn ló chiếu ra nhưng chỉ thoáng lại dịu liền, mặt vẫn hiền từ và tươi cười hỏi tiếp:

- Lão nói có đúng không? Bây giờ cậu đã tin chưa ?

Kiểm Phi thấy nhỡn thần của ông ta đã giặt mình kinh hãi, vì từ khi chàng ra đời tới giờ đã gặp không biết bao nhiêu cao thủ của võ lâm rồi, kể cả sư phụ của chàng cũng không sao có nội công tinh thâm bằng được ông già này.

Lúc này chàng mới vỡ nhẽ và mới biết ông già này quả thực là một cao nhân của võ lâm, đã ẩn dật từ lâu. Chàng liền mỉm cười, vòng tay:

- Tiểu bối xin lãnh giáo.

Ông già ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Chỉ có con ngựa Linh chi vạn năm này mà không có thuốc dẫn giải cũng vô ích.

Kiểm Phi cung kính xen lời nói:

- Tiểu bối còn có cây sâm nghìn năm nữa.

Ông già nghe nói cả mừng:

- Được, đưa hết cả cho lão phu, để lão phu cho thêm mấy vị thuốc nữa vào, giúp cho cậu thì giúp tới cùng.

Kiểm Phi vội đưa con ngựa Linh chi và cây sâm ngàn năm cho ông cụ.

Ông già đưa Kiểm Phi vào trong đơn phòng. Phòng này có hai cái thảm bồ đoàn, ông ta bảo chàng ngồi lên trên một cái, đồng thời bảo chàng giở hết chân lực của bản thân ra.

Ông ta bỏ con ngựa Linh chi với cây sâm ngàn năm vào trong một cái chĩnh ngọc rồi giơ tay lên bấm cái chốt nhỏ ở trên vách đá, liền có một cái quây nho nhỏ nhô ra, trong quây có bày mười mấy cái lọ ngọc rất tinh xảo.

Ông già mở năm cái lọ ngọc nhỏ ra, trong phòng liền có mùi thơm bốc lên. Như vậy đủ thấy những thuốc ở trong năm cái lọ ấy quý biết bao.

Ông ta đổ năm thứ thuốc vào trong một cái lọ ngọc, rồi vận tiềm lực nhào những thuốc ở bên trong. Xong đâu đấy tay ông ta cầm bình ngọc đứng đối diện với Kiểm Phi. Chỉ giây phút thôi, tiềm lực ở trong tay ông ta đã đẩy thuốc ở trong lọ bay ra như trăm nghìn sợi tóc bạc vậy, nhằm mặt Kiểm Phi bay tới, ông già khẽ quát:

- Mở mồm ra !

Kiểm Phi nghe nói liền mở mồm ra, làn khói trắng bay tới gần mặt chàng, bỗng thu nhỏ lại bằng ngón tay cái vậy, và chui cả vào trong mồm chàng. Ông già nhanh tay điểm luôn vào mười mấy nơi trọng huyệt của chàng tức thì.

Kiểm Phi cảm thấy một luồng hơi nóng từ cổ họng chạy thẳng xuống dưới đơn điền. Chỉ trong chốc lát thuốc ở trong lọ ngọc đã hoàn toàn bay cả vào trong mồm chàng.

Ông già khê quát một tiếng, liền vút cái lọ ngọc ấy đi, hai tay xoa nhau lia lịa, rồi giơ chưởng lên nhằm người Kiếm Phi vỗ luôn, một cái vỗ của ông ta có một làn khói bay vào yếu huyệt của chàng. Ông ta dùng lối cách không vỗ vào hết các nơi yếu huyệt to nhỏ ở trong người chàng, rồi còn dùng hai bàn tay dí vào mạch môn và bách hội huyệt của chàng nữa.

Kiếm Phi cảm thấy hai luồng hơi nóng từ gan bàn tay ông ta dồn sang liên miên bất tuyệt, chạy quang người mình để đẩy thuốc đi khắp các yếu huyệt mà nội lực của mình không sao đẩy nổi.

Một lát sau, cả hai người đều toát mồ hôi ra như tắm. Kiếm Phi cảm thấy trong người nóng hổi như ngồi trong lò lửa và như có một con rắn bò quanh trong người vậy. Rút cuộc chàng càng ngồi lâu bao nhiêu càng cảm thấy đau nhức bấy nhiêu, nhất là khi luồng hơi nóng đó vào Nhậm Đốc hai mạch, lại càng chịu không nổi như bị muôn ngàn con kiến cắn vậy.

Nhưng chàng biết lúc này là giai đoạn sinh tử của mình, nếu mình gượng không nổi, để chân khí bài tiết ra ngoài, không những không thành công mà còn bị toi mạng là khác, nên chàng cứ phải cố gắng nghiến răng, mím môi chịu đựng.

Hai tiếng đồng hồ sau, chàng bỗng thấy rung mình một cái, nơi Nhậm Đốc hai mạch đã giao kết với nhau.

Ông già áo xanh giơ tay ra vỗ vào sau lưng chàng một cái, chàng liền khạc một cái, phun ra một cục máu tươi.

Ông già vận chỉ, nhanh tay điểm luôn vào yếu huyệt ngủ để cho chàng thiếp đi nữa.

Quả nhiên Kiếm Phi thấy hai mắt nặng trĩu, nhắm mắt ngủ liền.

Ông già thấy chàng đã ngủ rồi liền thâm chưởng lại, ngồi yên vận công điều tức để lấy lại chân lực.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, công lực của Kiếm Phi đã tăng gấp trước ba lần.

Ngày hôm sau Kiếm Phi thức tỉnh, thấy mình nằm trên một cái giường phủ gấm, trong phòng bày biện rất hoa lệ, đó là một cái phòng ngủ. Chàng chỉ ấn nhẹ một tay, người đã phi xuống đất rồi, và nếu trề nhà thấp có lẽ đầu chàng đã đụng phải.

Chàng mừng rỡ khôn tả, bụng bảo dạ rằng;

- Trời ơi ! Võ công của ta đã đạt tới mức tột bậc rồi. Ngày trả thù của ta sắp tới, nghĩa phụ ở trên trời hãy phù hộ cho Kiếm Phi này trả được mối huyết thù và tìm thấy được mẹ cha...

Chàng đang suy nghĩ thì ông già áo xanh đã tươi cười bước vào. Chàng vội vòng tay cung kính :

- Tiền bối ban ơn cho, tiểu bối thật cảm động vô cùng.

Ông già áo xanh phất tay áo một cái, liền có một luồng sức đỡ chàng dậy, không cho chàng quỵ lạy, rồi nói:

- Kiếm Phi, Ảo Thiên lão nhân là người thế nào của lão đệ ?

Thì ra trong lúc ông ta trợ giúp cho Kiếm Phi đả thông Nhâm Đốc hai mạch đã đoán ra được lai lịch và sư thừa của chàng rồi.

Kiếm Phi ngẩn người ra, biết không thể giấu giếm được nữa liền mỉm cười đáp:

- Ảo Thiên lão nhân là sư tổ của tiền bối.

Ông già áo xanh mặt biến sắc, quát lớn:

- Người dám nói dối lão phu hay sao ?

Kiếm Phi lớn tiếng đáp:

- Tiểu bối nói thật, chớ đâu dám dối trá với lão tiền bối.

Ông già mặt trông còn khó coi thêm, trầm giọng hỏi tiếp:

- Địa Âm Tử Hàng Quá Tiên là người thế nào của người ?

Kiếm Phi ngạc nhiên đáp:

- Tiểu bối không quen biết người ấy !

Ông già áo xanh đột nhiên cả giận, quát hỏi tiếp:

- Sư phụ của người là ai ?

Kiếm Phi thấy ông ta bỗng thay đổi tính nết như vậy, quả thực ngang tàng bướng bỉnh khôn tả, nên chàng cũng hơi giận, liền lớn tiếng đáp:

- Tại sao tại hạ phải nói cho lão tiền bối biết ?

Ông già vẫn tức giận, hỏi tiếp:

- Lão phu giúp người, cho người thành tài, lão phu cũng có thể hủy được võ công của người, chẳng hay người có chịu nói hay không ?

- Ông già càng hỏi càng tức giận, râu tóc đều dựng ngược, trông rất rùng rợn.

Kiếm Phi cũng nổi giận, nếu không phải Lang hú cốc chủ đã có ơn giúp chàng thành tài thì chàng đã bỏ đi rồi.

Đột nhiên ông già lại gục giọng nói:

- Người không thừa nhận cũng được, nhưng lão phu phải bắt người thề độc là người không là môn đồ của Địa Âm Tử và quý hồ trong ba năm người phải giết tên đó cho ta.

Kiểm Phi cũng nói:

- Địa Âm Tử không phải là sư phụ của tại hạ, điều này tại hạ có thể thề được. Nhưng nếu y là một kẻ đáng giết, thì không cần lão tiên bối phải dặn bảo, tại hạ cũng giết y liền. Còn trái lại, tại hạ không có lý do gì để diệt trừ y cả.

Lang hú cốc chủ kêu "hừ" một tiếng rồi nói tiếp:

- Người ấy mang tội tà trời, tội đáng phân thân xé xác.
- Nếu tại hạ thấy y có tội thực thì không cần phải lão tiên bối bắt thề nguyên, tại hạ cũng phải diệt trừ y cho vô lâm.

Ông già áo xanh mới dịu nét mặt lại cười ha hả:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Nếu người bảo y là một tên võ lâm bại hoại thì lão phu không bắt người phải thề nữa. Quý hồ sau này người có bước chân vào giang hồ hãy nên dò xét hành vi của y để diệt trừ cho võ lâm thì lão phu đã mãn nguyện lắm rồi.

Tiếp theo đó ông ta lại nói thêm:

- Lai lịch sư thừa của người như thế nào, lão phu đã biết rõ, như vậy cũng hay lắm, lão phu lại truyền thêm một chút võ công của bản môn cho người nữa, chỉ mong người triệt để giác ngộ là được rồi.

Sáng ngày hôm sau, ông ta dùng toàn lực chỉ điểm võ công cho chàng.

Kiểm Phi phát giác võ công của Cốc chủ giống hệt như võ công của môn phái mình, nhưng ông ta biết nhiều hơn sư phụ mình gấp mấy bậc.

Trải qua năm ngày khổ luyện và được Cốc chủ hết sức chỉ dẫn cả nội lẫn ngoại công, bất cứ về phương diện nào chàng cũng tiến bộ rất nhanh chóng. Nhưng mỗi khi chàng hỏi đến sư thừa và môn phái của cốc chủ thì ông ta lại thờ dài và đáp:

- Mây trên trời thay đổi luôn luôn, bể hận không sao lấp hết được, lão phu đã từng trải nhiều, còn những việc trước kia đều quên bẵng hết. Trong lòng lão phu duy chỉ còn nhớ có mỗi một tên vạn ác là Địa Âm Tử thôi, nhưng y đã lẫn trốn vào nơi hoang vu nào rồi, lão phu không biết hiện giờ tung tích y ở đâu hết !

Kiểm Phi biết ông ta thế nào cũng có một câu chuyện rất thương tâm, nên chàng cũng không hỏi tiếp nữa.

Ngày hôm thứ sáu, Cốc chủ gọi Kiểm Phi đến trước mặt, vẻ rầu rĩ nhưng giọng nói lại hiền lành, bảo chàng :

- Kiểm Phi, cậu nên ra khỏi nơi đây đi ! Lần này cậu tái nhập võ lâm, mong làm nên chuyện.

Nói tới đó, ông ta đã ứa nước mắt ra, tỏ vẻ quyến luyến.

Gần gũi ông già mấy ngày liền, Kiếm Phi nhận thấy ông ta là người rất hiền từ và lương thiện, nhưng phải một nỗi là cô độc, rầu rĩ luôn luôn, hình như ông ta là một người đã từng trải qua một chuyện rất đau đớn vậy.

Vì thế giữa chàng với ông ta đã nảy nở một cảm tình rất mật thiết, ngày thường không cảm thấy, nhưng tới lúc ly biệt này mới nhận ra. Rút cuộc, chàng không sao nhịn được, cứ ứa hai hàng lệ ra, và nghẹn ngào mãi không sao nói lên được nửa lời.

Ông già áo xanh, hoi thiếu niên cũng là đại sát tinh, một lời nói của ông ta cũng có thể chấn động võ lâm. Sau vì một việc khiến ông ta phải nản trí, rồi ẩn dật nơi đây, hằng trăm năm nay ông ta cố quên hẳn chuyện ấy đi, nhưng mỗi lần nghe tới chuyện đó lại tựa như bị rắn độc cắn phải trái tim vậy.

Mỗi năm cũng có khá nhiều nhân vật của võ lâm bước vào trong Lang hú cốc này, nhưng những người đó đều có tham vọng. Vả lại những người đó chưa vào tới hang động thì đã bị hơi độc giết chết rồi.

Đã trăm năm rồi, trái tim của ông ta đã lạnh như băng, nhưng bây giờ trái tim băng tuyết ấy tựa hồ như bị một ngọn lửa nhiệt tình hun nóng, không hiểu tại sao vừa trông thấy mặt, ông ta đã có cảm tình với thiếu niên này rồi.

Nhất là trong mấy ngày gần gũi với nhau, ông ta cảm thấy thanh niên này không những thiên phú rất cao, lại thông minh khôn tả, đầu óc phân biệt thị phi rất mạnh.

Vì thế ông ta đã coi Kiếm Phi như con cháu của mình. Ông ta cố nhịn không để cho hai hàng lệ ứa, nhưng khi thấy Kiếm Phi ứa lệ, ông ta cũng không sao nhịn được, đành để cho hai hàng lệ từ từ ứa ra...

Hai người nhìn nhau mà khóc. Sau cùng ông già bỗng cười một tiếng dài rồi lên tiếng hỏi:

- Kiếm Phi, lão phu suốt đời đau khổ cô độc, chẳng hay con có bằng lòng làm con nuôi của lão phu không?

Kiếm Phi vội gạt lệ, quỳ ngay xuống đất, lớn tiếng gọi:

- Nghĩa phụ, xin nhận một lạy của Phi nhi.

Ông già cả mừng, hai tay run lẩy bẩy, đỡ chàng dậy vào nói tiếp:

- Phi nhi, nghĩa phụ không có vật gì để tặng cho con làm lễ kiến diện. Đây, nghĩa phụ cho con viên ngọc "Vạn niên ôn ngọc" (ngọn ấm vạn năm)

Nói xong, ông ta thò tay vào túi lấy viên ngọc đó ra đưa cho Kiếm Phi.

Trong viên ngọc có hai con rồng xanh đang nhe nanh múa vuốt trông rất linh động. Kiếm Phi đỡ lấy viên ngọc ấy, cầm vào tay thấy ấm áp vô cùng. Ông già lại nói tiếp:

- Trong hòn ôn ngọc này có hai con thủy long, con cứ xem hình dáng của nó là có thể biết tiết trời liền. Sau này con ngày đêm cứ để ý xem nó, con sẽ học được một môn võ công diệu tuyệt nhân gian.

Tiếp theo đó, ông ta lại hỏi Kiếm Phi:

- Con có mang theo thanh bảo kiếm Kim Húc mà Ảo Thiên lão nhân đã nhờ nó mà nổi tiếng hay không?

Kiếm Phi gật đầu, Cốc chủ lại nói tiếp:

- Trong thanh bảo kiếm đó có một pho kiếm pháp mà người trong võ lâm ít ai biết tới. Nhưng con đừng để cho hay biết cả, nếu không, mấy tên đại ma đầu năm xưa sẽ không khỏi thèm thuồng.

Kiếm Phi cung kính đáp:

- Tên của Phi nhi đã được ban bố đi khắp nơi rồi, chỉ sợ muốn thâm hỏi lại cũng không được nữa !

Ông già nghĩ ngợi giây lát rồi cương quyết nói tiếp:

- Phi nhi, con hãy đợi chờ nghĩa phụ giây lát !

Nói xong ông ta vội vàng vào trong phòng lấy một cái quạt màu tía hồng rất xinh đẹp mang ra. Ông ta vừa mở quạt ấy ra liền có ánh sáng đỏ chiếu lóe mắt.

Thì ra ở đầu mỗi cái quạt đều có một hạt châu to như hột đậu xanh, ánh sáng ở những hột châu ấy tỏa ra. Ông ta đưa cái quạt cho Kiếm Phi và dặn rằng:

- Sau này con hành hiệp trên giang hồ cần phải cẩn thận một chút. Nếu nhân vật nào có võ công thật cao siêu muốn làm phiền tới con, con cứ việc đưa cái quạt này cho y xem thì y không dám động đến con nữa.

Kiếm Phi cảm ơn nghĩa phụ rồi đỡ cái quạt bỏ vào túi.

Ông già áo xanh thân hành tiễn Kiếm Phi ra tận Cốc khẩu. Đồng thời ông ta còn tặng cho Kiếm Phi một cái áo dài trắng trông hào hoa vô cùng, với một con ngựa Thiên lý bạch ký.

Ông già chỉ dặn vồn vện vài câu rồi gạt lệ chia tay với chàng.

Hồi 12

Tuyệt Đại Mỹ Nhân

Trời đã bắt đầu tối, người ta thấy một thanh niên mặc áo dài trắng cưỡi một con ngựa trắng muốt đang phi từ trong Lang hú cốc tiến thẳng vào Trung Nguyên. Người đó chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiểm Phi.

Không bao lâu mặt trăng đã mọc, dưới ánh sáng trăng trông ngựa và người chàng càng tuyệt đẹp. Chàng phóng ngựa đi dưới trăng không khác gì một bức họa rất có thi vị. Chàng vừa đi vừa nghĩ đến sự tao ngộ của mình.

Chàng xuống núi không đầy ba tháng không ngờ võ công lại tiến bộ nhanh chóng đến thế. Chàng không ngờ trong một thời gian rất ngắn ngủi lại kết nghĩa được với một nghĩa huynh và một nghĩa phụ. Nhưng từ nay trở đi, đường dài dằng dặc, báo ân báo oán không biết đến bao giờ mới xong ?

Đột nhiên có một tiếng cười rất khê phá tan bầu không khí yên lặng ấy.

Kiểm Phi vội ngừng ngựa lại lắng tai nghe. Chàng đã nhận thấy tiếng cười đó tuy khê, nhưng có vẻ nhạo báng mình. Vả lại nghe tiếng cười đó rõ ràng là của một người có nội công rất cao thâm chứ không phải là tiếng cười của người tầm thường.

Đồng thời tiếng cười đó lại ngọt ngào và nũng nịu nữa, căn cứ vào những điểm ấy, chàng đoán chắc đó là tiếng cười của một thiếu nữ xinh đẹp chứ không sai. Chàng vừa ngừng ngựa lại thì trong rừng đã có tiếng cười ngọt ngào và nũng nịu vọng ra tiếp.

Đồng thời lại có giọng nói rất thánh thót nói rằng:

- Tiểu thư, y không đi nữa, chúng ta đi thôi.

Ngoài ra chàng lại nghe thấy một giọng rất lạ lùng vừa cười vừa đáp.

Chàng liền thấy một thiếu nữ trong rừng bước ra. Người nàng rất nhẹ nhàng và thon thon, lưng nàng nhỏ khôn tả, mình mặc áo lụa màu xanh. Theo sau nàng có ba thiếu nữ mặc áo xanh, trông chẳng khác chi tỳ nữ vậy. Bốn nàng đi ra đường cái quan và cứ theo đường cái đi thẳng chứ không thèm nhìn chàng.

Trong rừng núi hoang vu này bỗng có mấy thiếu nữ tuyệt sắc xuất hiện như vậy, tất nhiên những thiếu nữ này không phải là hạng người tầm thường.

Kiểm Phi đã trông thấy người đi đầu, tuy đẹp như hoa nở, nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng, đôi mắt vừa to vừa đẹp, đủ tỏ nàng ta là một người rất thông minh và ngây thơ.

Ba thiếu nữ theo sau cũng đều xinh đẹp cả, chỉ xem bước đi của ba nàng cũng biết võ công đều cao siêu hết nhưng không hiểu tại sao chàng lại cảm thấy thiếu nữ này lạ lùng lắm. Nàng ta không trêu ghẹo đến mình, hà tất mình phải đụng chạm đến nàng làm chi, nên chàng buông thõng cương ngựa để mặc cho con ngựa thủng thẳng đi luôn.

Chàng đi phía bên tay trái, bốn thiếu nữ đi phía bên phải đều lẳng lặng tiến về phía trước.

Người đi nhanh sao được bằng ngựa, nên không bao lâu chàng đã vượt qua mấy nàng.

Đột nhiên, thiếu nữ áo xanh đưa mắt ra hiệu cho một tỳ nữ ở phía sau.

Tỳ nữ liền thét lớn một tiếng :

- Này dừng lại.

Kiểm Phi liền gò cương ngựa dừng lại rồi từ từ quay ngựa lại nhìn.

Ngay lúc ấy chàng đã lẹ làng nuốt luôn một viên thuốc dị dung của Vạn Độc Thần Hành Khách tặng cho. Chỉ trong nháy mắt của chàng đã thay đổi liền. Trông mặt chàng đã thấy biến hóa, nhưng rất ít, mặc dù dùng dị dung xong, nhưng vẫn còn xinh đẹp. Tuy vậy mặt chàng đã khác hẳn trước, chàng quay đầu lại, rất nho nhã hỏi:

- Chẳng hay cô nương gọi tại hạ ngừng ngựa lại có việc gì thế ?

Chàng vừa quay lại hỏi thì vừa trông thấy thiếu nữ áo xanh. Lúc này chàng mới nhìn thấy rõ mặt nàng ta và nhận thấy nàng ta quả thực đẹp tuyệt. Nàng nọ thấy Kiểm Phi quay lại, liền chần chừ giây lát rồi mỉm cười thỏ thẻ hỏi:

- Xin hỏi tướng công quý tính đại danh là gì ?

Kiểm Phi đảo tròn đôi người một vòng, đã nghĩ ngay ra được một kế, liền vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ là Đường Long, tính hay ngao du sơn thủy. Lần này đi chơi quan ngoại về, thấy đêm nay trăng rất đẹp, nên mới phóng ngựa ra thưởng ngoạn cảnh trăng, không ngờ cô nương lại cũng có nhã hứng ấy, thật là hiếm có ! Xin hỏi cô nương quý danh là chi ?

Thiếu nữ áo xanh vẫn cười như hoa, với giọng rất êm dịu đáp :

- Tiểu nữ là Thần Du Du, nhà ở Giang Nam, tính cũng rất ưa du ngoạn. Đêm nay thấy trăng đẹp nên mới ngao du, không ngờ lại gặp Đường công tử. Vừa rồi, nếu có điều gì đường đột xin công tử lượng thứ cho.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn chàng, vẻ mặt bên lên và hổ thẹn vô cùng.

Kiểm Phi vội xuống ngựa, tuy trông rất nhẹ nhàng nhưng không có vẻ gì là một người biết võ. Xuống ngựa xong, chàng vái chào Du Du một cái rồi nói tiếp:

- Thần cô nương cao hứng thật ! Nếu tại hạ có điểm gì sơ sót xin cô nương lượng thứ cho !

Lúc ấy chàng đã nhận ra võ công của thiếu nữ này không phải tầm thường.

Du Du cau mày lại, tỏ vẻ hoài nghi và bụng bảo dạ:

- Trông thiếu niên họ Đường này là một vị nghĩa hiệp, nhưng tại sao mắt không lộ hào quang và gò thái dương không thấy gồ lên ? Chẳng lẽ chàng trẻ như thế này mà đã luyện tới mức nhồn quang nội liễm rồi chăng ? Không có thể, không có lý ! Ít tuổi như vậy làm sao mà luyện được tới độ ấy ?

Nàng nghĩa như vậy, mặt chỉ hơi thắc mắc một chút, nhưng đã tươi cười và hỏi lại Kiếm Phi:

- Công tử là một thư sinh yếu ớt không nên đi đêm một mình như vậy, chẳng lẽ công tử không sợ gặp cường đạo hay sao ?

Kiếm Phi cười thâm và nghĩ:

- Mình là một thiếu nữ ẻo lả, đã đem theo ba thiếu nữ đẹp như tiên mà lại không sợ, lại còn lo hộ người ta như thế ?

Nghĩ đoạn chàng vẫn tao nhã cười:

- Thần cô nương xinh đẹp như vậy lại là một thiếu nữ mà đêm khuya đi trong núi hoang này chả đáng sợ hơn tại hạ hay sao ?

Du Du cười khanh khách:

- Tiểu nữ có cách đối phó với cường địch, điều này công tử khỏi phải lo âu hộ.

Kiếm Phi mỉm cười nói tiếp:

- Tuy tại hạ không có cách chống địch nhưng có lời nói để đẩy lui địch.

Du Du bật mồm cười và hỏi:

- Đường công tử theo đường cái quan vào quan ải đấy à ?

Kiếm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tại hạ đi theo con đường cổ đạo qua Thừa Đức rồi thuận đường xuống Hoàng Hà, rồi từ cửa thành Hy Phong mà vào trong quan nội.

- Chẳng hay công tử có cần người hộ tống, tiểu nữ xin tặng chút mọn...

- Cảm ơn cô nương, tại hạ một thân một mình như thế này đi lại càng tiện hơn.

Nói xong chàng phi thân lên ngựa.

Du Du lại nói theo:

- Nếu tới Giang Nam, mời công tử tới chân núi Thiên Mục để tiểu nữ được tiếp rước.

Kiểm Phi thúc ngựa vừa đi vừa đáp:

- Tại hạ đến Hàng Châu thể nào cũng tới Thiên Mục thăm cô nương.

Chàng vừa nói dứt, ngựa của chàng đã phóng ra ngoài xa mười mấy trượng, xa xa còn nghe tiếng của Du Du vọng theo:

- Đường công tử chớ có quên nhé.

Chàng không trả lời cứ phóng ngựa chạy đi như thường.

Đi không bao lâu bỗng có một bóng người ở trên núi cạnh lối đi phi xuống chưa tới đất người đó đã tấn công một chưởng vào người chàng, chưởng của y mạnh khôn tả.

Kiểm Phi thấy vậy cả kinh, vội thúc chân một cái, con ngựa nhảy ra ngoài mười mấy trượng, chàng tránh khỏi chưởng công của đối phương rồi mới quay ngựa lại nhìn thì ra người đó lại là, mặt lầm lì đang đứng ở trước mặt. Chàng cười lạt và hỏi:

- Các hạ làm gì đó ?

Tôn Sát thấy chàng quay đầu lại mới hay không phải là người mình định tìm kiếm liền ngăn người ra. Tiếp theo đó cười giọng xảo trá đáp:

- Tiểu tử, dù ngươi có thiêu thành tro tàn lão phu cũng nhận ra ngươi.

Kiểm Phi hơi giật mình bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ y nói khích như thế để ta không biết gì mà tự nhận mình là Kiểm Phi cũng nên.

Nghĩ đoạn chàng sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Tại hạ với các hạ không quen biết nhau bao giờ, sao các hạ vừa gặp mặt đã có vẻ ác ý với đối phương như thế ?

Tôn Sát khét tiếng khôn ngoan xảo trá trên giang hồ, ngoài những thủ đoạn ác độc của y ra, y lại còn giỏi về môn dị dụng nữa. Sự thực trong lòng của y đang thắc mắc, vì không hiểu thiếu niên này đã dùng phương pháp gì giải huyết được Quỷ thủ tảo hồn của mình. Còn dù dị dụng thuật của y giỏi đến đâu, đôi người của y cũng không thể nào lấp liếm được thân uy như thế.

Tuy y không hiểu thiếu niên này dùng cách gì hóa trang nhưng y vẫn xác định chàng ta là Đặng Kiểm Phi chứ không sai. Bây giờ y lại thấy Kiểm Phi hỏi như vậy liền cất giọng quái dị đáp:

- Tiểu tử, lão phu không phải là đứa trẻ lên ba, khi nào lại bị dị dụng thuật của người lừa dối nổi.

Lúc này Kiểm Phi sầm nét mặt lại, thò tay vào túi lấy một viên thuốc linh hoàn đơn bỏ vào miệng rồi đột nhiên ngừng lên trời cười như điên dại.

Tôn Sát nghe tiếng cười của chàng cũng phải như điên như hải, tiếng cười vừa dứt, y đã thấy Kiếm Phi mặt lạnh như băng, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng như điện. Tôn Sát thấy đúng là chàng rồi, rùng mình kinh hải, vì chỉ xem ánh sáng của đôi người, y cũng biết võ công của chàng mấy ngày nay đã tiến bộ rất nhiều, vì vậy y nghĩ thầm:

- Chả lẽ tiểu tử này đã uống được con ngựa Linh chi vạn năm rồi chăng ?

Kiếm Phi thấy y ngấm nghĩ không nói gì liền lạnh lùng nói tiếp:

- Ngày chết của người đã tới rồi.

Tôn Sát kinh hải vội lui về phía sau hai bước và đáp:

- Tiểu tử, hôm nay lão phu không cho người chết dưới chưởng thì lão phu thế không làm người.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, mặt lộ vẻ sát khí.

Tôn Sát cũng cười khinh một tiếng giơ song chưởng lên tấn công luôn mười lăm thế một lúc.

Kiếm Phi tung mình nhảy lên giơ tả chưởng quay một vòng, hữu chưởng đã đẩy ra một luồng cuồng phong và phản công lại Tôn Sát năm thế luôn, chưởng phong của hai người va chạm nhau vang tiếng kêu ùm ùm hoài. Y quát lớn một tiếng, lại nhảy xổ lại tấn công Kiếm Phi tiếp.

Kiếm Phi lớn tiếng cả cười, đột nhiên giở thế Hồng nhan bạch cốt, thế thứ nhất trong Bạch cốt đoạn mệnh Tam sát thủ ra tấn công, chưởng phong của chàng mạnh như một quả núi dồn dập nhằm địch thủ lấn tới, chưởng phong của chàng mạnh đến nỗi những cây cối ở quanh đó bầy trượng đều bị gãy cành rụng lá.

Tiếp theo đó liền có một tiếng kêu ùm thật lớn và có tiếng người kêu rú thảm khốc, bóng người bay lên, máu tươi bắn tung theo. Thì ra Tôn Sát đã bị đánh vỡ sọ và bị văng ra ngoài năm sáu thước.

Chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng một cái, Kiếm Phi đã phi thân lên mình ngựa cười nhạt một tiếng rồi lẩm bẩm nói:

- Một chưởng đánh chết người như vậy, kể số người cũng đã hên lắm rồi.

Nói xong, chàng định thúc ngựa để đi thì bỗng có một giọng thánh thót ở trên sườn núi quát vọng xuống :

- Đứng lại !

Một cái bóng nho nhỏ đỏ như lửa, nhanh như sao sa đã tới đứng trước mặt chàng. Thiếu nữ áo đỏ này đẹp khôn tả, vừa xuống tới nơi đã lạnh lạnh hỏi:

- Đây, có biết người mà người vừa giết chết đó là ai không?

Kiếm Phi lạnh lùng đáp:

- Quỷ thủ thái thiên Tôn Sát đấy chứ còn ai vào đây nữa.

Thiếu nữ lại hỏi:

- Người là ai ?

Kiểm Phi lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Đặng Kiếm Phi.

Thiếu nữ áo đỏ giật mình kinh hãi vội lùi về phía sau một bước ngẩng chàng một hồi, hình như có vẻ không tin, như muốn hỏi và cũng như lăm bắm tự hỏi:

- Người không phải...

- Tại hạ còn có việc phải đi làm ngay, xin thứ lỗi không thể tiếp chuyện cô nương được.

- Đứng lại.

Kiểm Phi lạnh lùng ngẩng nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt của nàng trợn ngược không giận mà oai. Nhất là nàng mặc toàn đồ trông như người lửa vậy.

Thiếu nữ áo đỏ thấy chàng ngẩng nhìn mình như vậy có lẽ tức giận vội hỏi:

- Hay ho gì mà người cứ nhìn ta như thế ?

Kiểm Phi xoay đầu nhìn đi nơi khác lạnh lùng hỏi:

- Cô nương gọi tại hạ đứng lại có việc gì muốn hỏi thế ?

Thiếu nữ áo đỏ cười nhạt một tiếng rồi hỏi lại:

- Nợ tiền thì phải trả, giết người thì phải thường mạng, người có hiểu không ?

Kiểm Phi thủng thẳng xuống ngựa từ từ đáp:

- Cô nương nói như vậy, có phải cô nương có ý muốn trả thù cho tên nợ không ?

Thiếu nữ áo đỏ chỉ kêu "hừ" một tiếng chớ không trả lời.

Kiểm Phi lại ung dung hỏi tiếp:

- Xinhỏi cô nương quý tính đại danh là gì ?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp:

- Thượng Quan Lộ Châu.

Kiểm Phi vỗ tay cười ha hả:

- Thượng Quan cô nương, cái tên đẹp thật, và tên cũng đúng với người nữa. Quả thực đẹp như Lộ Châu dưới ánh nắng ban mai.

Thiếu nữ nào chả ưa người ta khen đẹp, huống hồ người khen mình lại là một thiếu niên công tử, nên nàng nghe thấy chàng nói xong đã tủm tỉm cười.

Tình yêu của đôi nam nữ kỳ lạ, quý hồ hợp với nhau, chỉ trong nháy mắt đôi bên đã có thể yêu nhau được liền. Lộ Châu đã yêu chàng thanh niên lạ mặt này rồi mà vẫn không hay.

Kiểm Phi thấy Lộ Châu mặt vênh váo nhưng mồm tím tím cười, liền vái chào và nói:

- Thượng Quan cô nương, tại hạ xin cáo từ đây.

Lộ Châu mơ mơ hoặc hoặc hỏi:

- Có thực công tử là Đặng Kiểm Phi không?

Kiểm Phi mỉm cười đáp:

- Chính tại hạ đây.

Lộ Châu bỗng nhiên biến sắc mặt, giơ hai tay lên một cái, hai tay nàng đã có hai thanh trường kiếm sáng quắc rồi nàng lại quát bảo:

- Kiểm Phi, mau rút khí giới ra.

Kiểm Phi vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Thượng Quan cô nương với tại hạ có thâm thù gì đâu ?

- Bây giờ chỉ có hai con đường để cho người đi thôi.

- Xin cô nương cứ nói rõ !

- Đường thứ nhất là theo bốn cô nương đi Thượng Quan bảo, đường thứ hai là thắng nổi kiếm của ta rồi muốn đi đâu thì đi.

Trong thâm tâm nàng chỉ muốn Kiểm Phi đi đường thứ nhất. Nhưng Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát lại trả lời:

- Nếu tại hạ không muốn đi Thượng Quan bảo và cũng không muốn đấu với cô nương thì sao ?

Lộ Châu nghe nói ngăn người ra giây lát rồi nói tiếp:

- Thì người đừng có hòng sống mà thoát khỏi nơi này.

Kiểm Phi ngửng mặt lên trời cười lớn:

- Cô nương khỏi cần phải lo âu, cô nương về núi cho Thượng Quan cùng hay là trong nửa năm, Đặng mỗ thế nào cũng thân hành đến Thượng Quan bảo thăm viếng để kết liễu món nợ máu hai mươi năm trước ở trên Ma Thiên lãnh.

Lộ Châu nghe thấy chàng ta nói như vậy, giật mình đánh thót một cái, vội lùi ngay về phía sau hai bước, sắc mặt biến đổi luôn luôn.

Kiểm Phi vừa nói dứt đã tung mình nhảy lên trên lưng ngựa, thúc chân một cái, ngựa đã đi nhanh như bay.

Lộ Châu nhìn theo, mắt bỗng ứa lệ, mồm lẩm bẩm:

- Tại sao bỗng dừng ta lại quan tâm đến y như thế ?

Chàng đi khỏi, nàng cảm thấy trong lòng thiếu thốn cái gì mà cũng cảm thấy trống trải hết sức.

Nàng đang đứng ngẩn người ra thì bỗng nhiên thấy trên sườn núi có mấy tiếng lanh lảnh kêu gọi:

- Tiểu thư, tiểu thư...

Bốn cái bóng người nho nhỏ mặc quần áo đỏ như lửa ở trên sườn núi phi xuống.

Bốn người đó đều là thiếu nữ, vừa xuống tới đất, người đi trước đã lên tiếng nói:

- Thì ra tiểu thư ở đây, chúng em đi kiếm nửa ngày mà không thấy tiểu thư đâu hết.

Nàng thứ hai kinh hãi, đột nhiên kêu ủa một tiếng rồi hỏi:

- Tiểu thư, ai bắt nạt tiểu thư thế ?

Lộ Châu u oán ngẩng đầu lên khẽ quát:

- Ai khiến các người hỏi lời thôi như thế làm chi ?

Bốn nữ tỳ ngẩn người ra và nghĩ thầm:

- Xưa nay tiểu thư vẫn thuần tính lắm, sao đêm nay lại bỗng nóng nảy như vậy.

Tỳ nữ thứ nhất lẩm bẩm nói:

- Hừ ! Tên nào táo gan thế, dám bắt nạt tiểu thư nhà ta, nếu ta biết thế nào cũng xé xác y ra làm muôn mảnh...

Lộ Châu nghe nói dậm chân xuống đất một cái, hờn giận quát bảo:

- Xuân Hồng nói ít chữ, việc của ta việc gì đến các người nào.

Bốn nữ tỳ đưa mắt nhìn nhau le lưỡi lắc đầu không dám nói tiếp nữa.

Đột nhiên Thu Hồng kinh hãi la lớn một tiếng rồi chỉ vào cái xác nằm ở bên đường và nói:

- Các người xem kia, người kia có phải là Tôn hộ pháp của Thiết Hồng bang không ?

Ba nữ tỳ kia vội chạy lại xem, một lát sau chúng mới đi tới gần Lộ Châu an ủi nàng rằng:

- Tiểu thư, có phải Tôn Sát đã bắt nạt tiểu thư không ?

Lộ Châu không thèm trả lời cứ yên lặng như thường.

Xuân Hồng lại khẽ nói:

- Tiểu thư chớ lo, dù có trót giết chết Tôn hộ pháp, trước mặt Bảo chủ đã có chúng em làm chứng hộ tiểu thư, bảo Tôn hộ pháp đã bắt nạt tiểu thư nên tiểu thư tức giận rút tay đánh chết y.

Lộ Châu u oán ngửng đầu lên nhìn về phía xa và khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Năm thiếu nữ xinh đẹp và nhanh nhẹn đi theo đường cái quan mất dạng.

Hồi 13-14

Rơi Vào Cạm Bẫy

Mặt trời nóng bỏng chiếu xuống Hy Phong khẩu, người đi lại vẫn tấp nập. Những người đó đa số là con buôn quan năm đi lại quan nội, quan ngoại để kiếm ăn.

Trong lúc mọi người đang tấp nập đi lại thì đằng xa bỗng có tiếng vó ngựa kêu lộp cộp, rồi một thiếu niên mặc áo dài trắng và con ngựa cũng trắng như tuyết thủng thẳng đi tới quan khẩu. Chàng là Kim Húc lệnh chủ mà gần đây người ta đã đồn đại là chàng đã bị vùi thân ở trong Lang hú cốc.

Mặt chàng trắng bạch nhưng hai gò má hơi hồng, đôi ngươi như ngươi của người thường, thái dương huyết cũng không gồ lên. Mới thoáng trông chỉ tưởng chàng là một thư sinh công tử con nhà giàu đi giao du thiên hạ thôi.

Trên đường cái quan cát bụi mịt mù như vậy mà người chàng không bị dính một tí bụi bặm nào, dưới ánh nắng nóng như vậy cũng không thấy chàng đổ một giọt mồ hôi nào. Những người đi lại mồ hôi nhễ nhại thấy vậy đều ngưỡng mộ hết sức.

Từ khi ra khỏi Lang hú cốc tới giờ, tuy võ công của Kiếm Phi đã tiến bộ rất nhiều. Nhâm Đốc hai mạch đã đã thông, nhưng sức thuốc ở trong đơn điền của chàng vẫn chưa tản ra, và gần đây chàng cũng chưa kịch chiến một lần nào, vì địch thủ của chàng tên nào cũng thế, chàng mới ra tay đánh một chiêu thì đối phương đã toi mạng ngay. Cũng vì thế mà chàng chưa dùng quá hơi sức, bởi thế nên công lực chưa mạnh thêm được.

Lần này chàng đi từ Hy Phong khẩu vào quan nội định xuống miền nam đến núi Cao Lê Cống, trao trả chương môn lệnh phù cho người chương môn của phái Bách Độc môn trước rồi sẽ đến tổng đàn của Thiết Hồng bang để thanh toán món thù cũ với Tỷ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Đạt Tả Phong.

Ngờ đâu khi chàng sắp qua Hy Phong khẩu thì trong đám đông đã có tiếng người nói vọng tới:

- Chính là tiểu tử này đấy !

Lúc ấy Kiếm Phi còn chưa để ý, chàng vẫn thúc ngựa đi thủng thẳng, khi vào tới Hy Phong khẩu không lâu thì trời đã hoàng hôn và đã sắp tới Câu Triết Hà.

Câu Triết Hà là một thị trấn không lấy gì làm lớn lắm nhưng các nhà buôn quan nội quan ngoại thường hay tụ tập và lai vãng ở nơi đó cho nên thị trấn ấy lúc nào cũng vui vẻ tấp nập.

Kiểm Phi có ngựa đẹp, người lại tuấn tú khiến nhiều người qua lại cứ ngừng chân lại ngắm nhìn chàng.

Đi được một lát lâu, chàng đã ngửi thấy có mùi thịt bò thơm rất quyến rũ. Chàng cảm thấy đói bụng vô cùng, vội thúc ngựa đi nhanh mấy bước, tới trước một túp lều trang hoàng rất đẹp liền ngừng ngựa lại. Phổ ky ở bên trong vội hớn hờ chạy ra nghênh đón và mời:

- Thưa quan khách, mời khách quan vào bốn điểm, bốn điểm làm thức ăn ngon nhất có tiếng ở thị trấn này.

Kiểm Phi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, tên phổ ky ấy vội dắt cương ngựa, cúi đầu vái chào và mời mọc:

- Mời công tử vào...

Nói tới đó y tiến lại gần khẽ nói:

- Lát nữa tốt hơn hết công tử đừng nên để lộ tiền tài châu báu ra vì trong những thực khách có mấy vị anh hùng của giang hồ.

Kiểm Phi thấy phổ ky ân cần dặn dò mình như vậy liền có cảm tình với y ngay, chàng thuận tay nhét một ít bạc vụn vào tay tên phổ ky để thưởng cho y.

Tên phổ ky mừng rỡ vô cùng, cảm ơn luôn mồm.

Phổ ky dẫn Kiểm Phi đi vào trong điểm rồi vội quay đi ra, mặt lộ vẻ cười rất xảo quyệt và đưa mắt nhìn hai tên vô loại ngồi xổm ở chỗ tường hấy một cái và gật đầu mấy cái.

Hai tên vô loại liền đứng dậy vội vàng chạy lại khẽ bảo tên phổ ky:

- Phải cẩn thận đấy, tốt hơn hết cho thư thư làm nguy chậm một chút.

Tên phổ ky gật đầu khẽ nói:

- Hai bạn cứ yên tâm, nhớ đêm nay vào lúc canh ba chia làm hai đường...

Lúc ấy trong điểm lại có một bọn người đi ra. Hai tên vô loại vội quay người đi luôn.

Vào tới bên trong, Kiểm Phi liền kiếm một chỗ ngồi ở cạnh cửa sổ rồi bảo phổ ky làm mấy món để mình ăn uống.

Tên phổ ky hồi nãy ở bên ngoài vào, tủm tỉm cười đi tới cạnh Kiểm Phi khẽ hỏi:

- Công tử xơi chút rượu nhé !

Kiểm Phi cũng tươi cười đáp:

- Cũng được! Lấy ít rượu nguội cho ta !

Tên phổ ky vội đi vào bên trong, một lát sau y đem ấm rượu nguội ra, vừa rót rượu vừa cười đáp:

- Thưa công tử, phòng ở bốn điểm sạch sẽ lắm lại thanh nhã, có thể nói quanh đây trăm dặm không có một khách điểm nào có phòng sạch sẽ và thanh nhã bằng bốn điểm. Nếu công tử cần, để tiểu nhân vào quét sạch một phòng mát mẻ nhất cho công tử.

Thấy tên phổ ky ấy sốt sắng như vậy, Kiếm Phi cũng thuận mồm đáp:

- Cũng được !

Tên phổ ky vội vàng đi luôn.

Kiểm Phi ngồi một mình từ từ ăn uống, chàng đưa mắt nhìn những khách ngồi ăn quanh đó, thấy có một lão đạo sĩ tóc bạc, mặt mũi hung ác đang ngồi ăn uống. Đột nhiên y ngừng đưa quay mặt lại trợn mắt nhìn Kiếm Phi và hỏi:

- Tiểu tử ! Có phải ngươi là cái gì... Kim Húc lệnh chủ phải không?

Kiểm Phi trông thấy mặt tên đạo sĩ ấy hung ác như vậy liền cười nhạt một tiếng rồi quay mặt đi, trong thâm tâm đã phòng bị sẵn rồi.

Lão đạo sĩ cười khì một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi đừng có giả câm giả điếc nữa.

- Hừ !

Bỗng một người tuổi trạc trung niên, thân hình gầy gò ngồi cạnh bàn Kiếm Phi dùng giọng mũi kêu như vậy.

Lão đạo sĩ lại cười khì khì rồi nói tiếp:

- Tiểu tử, canh ba đêm nay có giới ra Châu Thành cổ ở ngoài cửa tây gặp ta !

Kiểm Phi cũng cười gằn một tiếng rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngài là ai ?

Lão đạo sĩ đáp:

- Đạo gia là ai đến lúc ấy ngươi sẽ rõ !

Nói xong, y thủng thẳng đứng dậy đi ra, khi đi tới cạnh văn sĩ trung niên, người ngồi cạnh bàn của Kiếm Phi, y liền cười khì một tiếng và khẽ nói với người đó rằng:

- Việc của Cửu Thiên Đạo Cung, tốt hơn hết người ngoài đừng có can thiệp vào.

Văn sĩ mặc áo xanh ấy chỉ cười nhạt chứ không thèm trả lời.

Lão đạo sĩ đã đi ra khỏi cửa và đi mất dạng rồi.

Đạo sĩ với văn sĩ đối thoại với nhau tuy nói rất khế nhưng tên phổ ky đứng ở gần đó đã nghe thấy rõ mồn một, y vội chạy ra ngoài cửa thì hai tên vô loại cũng vừa về, tên phổ ky khế bảo cho hai tên nọ:

- Vừa rồi có người của Cửu Thiên Đạo Cung hẹn y đêm nay đúng lúc canh ba ra gặp gỡ ở ngoài cửa Tây thành...

Một tên vô loại khế hỏi:

- Người đã bỏ thuốc vào chưa ? Thuốc ấy đến bao giờ mới công hiệu ?

Tên phổ ky gật đầu đáp:

- Bỏ rồi ! Canh ba thì y sẽ mê man. Người mau đi hỏi lại xem nên xử trí ra sao ?

Hai tên vô loại ấy rảo cẳng đi luôn.

Tên phổ ky quay người trở vào trong điểm, thấy Kiếm Phi đứng dậy, liền mỉm cười và nói:

- Mời công tử về nghỉ ngơi !

Kiếm Phi vẻ mặt hớn hở theo chân phổ ky đi vào trong phòng.

Chờ tên phổ ky đi ra, chàng gài then cửa lại rồi ngồi lên giường vận công, một lát sau trên đầu chàng đã có một làn khói trắng bốc lên, rồi mũi chàng có hai thoi ngọc trắng như sữa, to bằng miệng chén cứ thò ra thò vào hoài.

Không bao lâu trời đã tối, Kiếm Phi vận công xong, nghỉ ngơi giây lát thì trống vừa điểm canh một, chàng xem xét lại đồ đạc của mình một lượt rồi tung mình ra cửa sổ đi luôn.

Cái tên Cửu Thiên Đạo Cung rất lạ, Kiếm Phi chưa hề nghe thấy ai nói qua bao giờ. Nhưng tài ba của lão đạo sĩ hồi nãy, chàng chỉ xem đôi mắt của y cũng đủ biết lão đạo sĩ ấy không phải là tay thường, chàng biết mình không có thù hằn gì với Cửu Thiên Đạo Cung, nhưng thấy người ta khiêu chiến thì chàng không thể từ chối một cách hèn nhát được.

Chàng ra khỏi cửa thành tiến thẳng về phía Tây, xa xa đã trông thấy Vạn Kỳ trường thành, dưới ánh sáng trăng lơ mờ, trông hình bóng của Trường thành thật là lạnh lẽo huyền bí, chàng liền giở khinh công tuyệt mức đi nhanh như một luồng gió tiến thẳng về phía trường thành ấy.

Chưa đầy canh ba, chàng đã tới chân thành, ngừng đầu nhìn về xung quanh, thấy thành cổ này rất tiêu điều, chỉ nghe thấy tiếng giun dế kêu "chích chích" thôi chứ không thấy một bóng người nào hoặc một vật nào hết. Chàng tung mình nhảy lên trên lầu thành thấy ngoài thành là một khu rừng rậm hoang vu, chứ cũng không trông thấy một bóng người nào cả, chàng vừa nhảy xuống bên dưới định đi thẳng vào trong rừng thì

bỗng nhiên chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn đứng không vững, ngồi phịch xuống đất. Chàng giật mình kinh hãi, nhận thấy vừa rồi lúc vận khí không thấy có gì khác lạ hết, nhưng tại sao bây giờ lại y như là bị trúng độc vậy.

Trong lúc ấy bỗng có ba cái bóng xanh biếc từ trong rừng lướt ra. Thì ra ba tên đó là Hắc Sát Tam Ma. Chúng từ từ đi tới gần Kiếm Phi, Phi Thiên Yêu Ma cười khanh khách nói:

- Tiểu tử ! Rốt cuộc ngươi vẫn lọt vào tay của lão phu!

Y chưa nói dứt dưới chân thành đã có một lão đạo sĩ, đầu tóc bạc phơ, mặt mũi hung ác, y vừa ló mặt đã phi thân tới trước mặt Tam Ma cười nhạt:

- Không ngờ ba vị lại liều lĩnh đến thế ! Dám xen tay vào việc của bốn đạo gia.

Cảo Hải Cương Ma là tên nóng tánh nhất trong nhóm Tam Ma, nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, y liền kêu lên một tiếng rất quái dị rồi hỏi:

- Lão đạo sĩ kia, ngươi ở đâu tới thế ? Ngày hôm nay có lẽ số của ngươi đã tận rồi cũng nên !

Nói xong y lẳng lặng tấn công lão đạo sĩ bằng một luồng hàn khí.

Lão đạo sĩ cười khì một tiếng, nhảy lùi về phía sau năm bước, lạnh lùng nói tiếp:

- Đạo gia chẳng thèm đấu với ba người, biết điều thì mau mau rời khỏi chốn này !

Giọng nói của y như là của người trên trường xuống cho kẻ dưới vậy.

Cảo Hải Cương ma lại cười giọng quái dị, giơ hai cánh tay vừa gầy vừa dài lên, nhằm mặt đạo sĩ tấn công xuống.

Lão đạo sĩ thấy vậy hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh, chân quay một vòng, ra tay nhanh như gió, nhắm khuỷu tay của Cảo Hải Cương Ma chộp luôn. Y ra tay vừa nhanh vừa nhắm trúng đích không thể tưởng tượng được.

Cảo Hai Cương Ma cũng không phải là tay tầm thường, tuy sự thế xảy ra đột ngột, nhưng y vẫn kêu lên một tiếng rất quái dị, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, y thấy đạo sĩ giơ tay ra chộp tay y, y không rút tay tránh né thì chớ, trái lại còn duỗi thẳng tay ra, mười ngón tay nhằm giữa ngực lão đạo sĩ đâm luôn.

Lão đạo sĩ cười nhạt một tiếng, quay người một vòng, song chưởng đánh chéo ra khiến Cảo Hải Cương Ma bị chưởng của y bao trùm hết.

Cảo Hải Cương Ma giật mình kinh hãi, chỉ thấy y rùng mình một cái, rồi người y có những làn khói trắng bốc lên, tay của y múa động, chưởng phong mạnh nhu vũ bão phản công lại.

Hai người đều là cao thủ nên trận đấu kịch liệt khôn tả !

Hãy nói Kiếm Phi ngồi xếp bằng tròn, mình mấy chân tay không có hơi sức, đầu óc mê man. Chàng vội móc túi lấy một viên thuốc giải độc ra nuốt rồi vận khí dồn sức thuốc để đẩy chất độc ra ngoài.

Phi Thiên Yêu Ma với Nhập Địa Quái Ma thấy Cảo Hải Cương Ma đủ sức cầm cự với lão đạo sĩ, chúng liền lảng lạng đi tới gần Kiếm Phi. Nhưng chúng chưa đi tới nơi, trong bóng tối bỗng có một người bước ra, người đó chính là văn sĩ trung niên, người gầy gò mặt áo xanh, đôi mắt sáng như mắt điều hâu lạnh lùng quát lớn:

- Đứng yên !

Hai người nọ ngạc nhiên, chờ tới khi chúng trông thấy rõ văn sĩ trung niên này là ai rồi, Phi Thiên Yêu Ma liền chấp tay và nói:

- Bạch đại hiệp cũng đi ra ngoài quan ngoại này đấy à?

Thì ra văn sĩ là Bạch Dật Phong, biệt hiệu là Hàn Phong Kiếm, đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn, mấy năm gần đây tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ nhưng rất kín đáo nên ít người biết rõ chỗ ở thực của ông ta nơi đâu.

Bạch Dật Phong lạnh lùng đáp:

- Chẳng lẽ mỗ không có quyền ra đây hay sao ?

Phi Thiên Yêu Ma cười gằn một tiếng rồi nói tiếp:

- Ngày hôm nay tệ trang đang giải quyết một vụ gia sự, mong Bạch đại hiệp nể mặt Hắc Sát trang...

Bạch Dật Phong vội đỡ lời:

- Việc khác ta không thêm lý tới !

Phi Thiên Yêu Ma với Nhập Địa Quái Ma nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội chấp tay chào và nói tiếp:

- Thịnh tình của Bạch đại hiệp sau này anh em chúng tôi thế nào cũng báo đền.

Dật Phong lại cười nhạt nói tiếp:

- Các người dám gây hấn với Cửu Thiên Đạo Cung hay sao ?

Phi Thiên Yêu Ma ngạc nhiên hỏi lại:

- Chẳng lẽ Bạch đại hiệp...

Y tưởng Dật Phong là người của Cửu Thiên Đạo Cung.

Dật Phong lạnh lùng đáp:

- Tuy ta không phải là người của Cửu Thiên Đạo Cung nhưng ta biết cao thủ của Cửu Thiên Đạo Cung đông đảo lắm ! Lão đạo sĩ kia chỉ là một trong những cao thủ hạng ba của chúng thôi.

Phi Thiên Yêu Ma ngấm nghĩ giây lát rồi ngừng đầu lên lạnh lùng nói tiếp:

- Bây giờ chỉ mong Bạch đại hiệp hãy nhường bước đứng sang một bên trước.

Đột nhiên y trông thấy Kiếm Phi mặt lộ hồng quang, mồ hôi toát ra như mưa, đó chính là triệu chứng đã đẩy chất độc ra ngoài, y giật mình kinh hãi vội tiến lên một bước hì hai ngón tay ra nhằm kỳ môn huyết ở trước ngực Kiếm Phi điểm luôn. Nhưng Bạch Dật Phong khi nào lại để cho y ám hại Kiếm Phi như vậy. Y vội vàng giơ tay ra tấn công vào yếu huyết ở trên vai y một chưởng.

Phi Thiên Yêu Ma giật mình kinh hãi, vội đưa mắt ra hiệu cho Nhập Địa Quái Ma rồi thâu chưởng lại cười nhạt lên tiếng hỏi:

- Bạch đại hiệp làm thế là nghĩa lý gì ?

Dật Phong thấy y đã lui bước cũng không tấn công nữa mà lạnh lùng đáp:

- Không có gì cả !

Phi Thiên Yêu Ma cả giận hỏi tiếp:

- Bạch đại hiệp đã nói không lý tới việc của người mà ?

- Phải !

- Thế sao Bạch đại hiệp lại ra tay xen vào chuyện của tại hạ như thế ?

- Ta có can thiệp vào việc của các người đâu ?

Phi Thiên Yêu Ma thấy chàng ta nói như vậy tức giận đến biến cả sắc mặt, lớn tiếng nói tiếp:

- Bạch đại hiệp định tâm nhúng tay vào việc của anh em tại hạ phải không?

- Việc khác ta không lý, nhưng nhân lúc người ta nguy nan mà người tấn công lên thì ta phải lý !

Nói xong, chàng ta ngênh ngang hết sức, hình như không coi bọn Phi Thiên Yêu Ma vào đâu cả.

Phi Thiên Yêu Ma nghe nói cả giận, chẳng nói chẳng rằng giơ hai ngón tay phải lên nhanh như điện chớp nhằm ba nơi trọng huyết ở trước ngực Dật Phong điểm luôn.

Dật Phong cười nhạt một tiếng, xoay người một vòng rồi giơ chưởng thế ra toàn dùng tiềm lực phản công liên miên bất tuyệt.

Hai người đấu với nhau, tiếng gió kêu "vù vù" nhanh đến nỗi không sao phân biệt được ai là Yêu Ma, ai là Bạch đại hiệp.

Thấy Yêu Ma vừa ra tay đấu với Dật Phong thì Nhập Địa Quái Ma đã nhanh nhẹn xông tới tấn công vào yếu huyết của Kiếm Phi liền.

Kiểm Phi vừa vận khí dồn chất độc ra, đột nhiên thấy đầu vai đau nhức khí huyết trong người rạo rực, liền hộc máu tươi ra rồi nằm lăn ra đất.

Quái Ma cười the thé, lại múa chưởng tấn công vào Tam châu kinh Thiên huyết của Kiếm Phi, chưởng này y định kết liễu tính mạng của chàng. Đột nhiên có giọng nói rất thánh thót vọng tới:

- Ngừng tay lại !

Quái Ma đã ra tay rồi, nghe thấy tiếng nói đó y vội đánh chéo sang bên, đồng thời người vội lui về phía sau.

Một tiếng kêu "ùm", cát bụi bay tung tóe, mặt đất ở chỗ cạnh Kiếm Phi đã lõm thành một cái hố thật sâu, người của Kiếm Phi bị chưởng phong đẩy ra ngoài xa năm trượng, mồm lại hộc thêm một đống máu tươi nữa.

Bỗng một bóng người nho nhỏ, mình mặc áo xanh nhợt, ở chỗ chân thành phi ra nhanh như sao sa, khi tới nơi người ta mới trông thấy rõ nàng chính là Thần Du Du.

Yêu Ma với Cương Ma đang kịch chiến với Bạch đại hiệp và đạo sĩ già, trận đấu rất kịch liệt, nhất thời chúng không sao nhảy ra ngoài vòng đấu được, còn Quái Ma vừa trông thấy Du Du đã vội cung kính chào đáp liền.

Nàng nọ không thềm đếm xỉa tới y, chỉ cau mày lại, tiến tới gần Kiếm Phi ngắm nhìn chàng ta một hồi móc túi lấy hai lọ ngọc nho nhỏ ra đổ một viên thuốc ở trong một cái lọ vào trong gang bàn tay, rồi nhét vào mồm cho chàng, đồng thời nàng đỡ chàng ngồi dậy, một tay để vào Mạch môn huyết mà dồn hơi nóng sang cho chàng.

Một lát sau, Kiếm Phi mới hé mắt ra nhìn, Du Du liền thu chưởng lại.

Phía đằng kia lão đạo sĩ đấu với Cương Ma đã lép vế dần, còn Bạch Dật Phong đấu với Yêu Ma thì hai người ngang tài nhau nên trận đấu vẫn chưa phân thắng bại.

Kiểm Phi ngồi ở dưới đất vận khí điều thức mấy lượt, trong lòng hơi kinh ngạc, vì ngày thường chân khí của chàng dồi dào lắm mà sao hôm nay vừa yếu vừa không thuận, nhất là ở nơi đầu Nhâm, Đốc hai mạch, hình như có vật gì ngăn cách vậy.

Nhưng khi chàng mở mắt ra nhìn người trước mặt liền lẳng lặng đứng dậy. Du Du nhìn chàng tủm tỉm cười, nụ cười của nàng đặc chí như một người đi săn đã bắt được con mồi thú vậy, khi nàng nhìn kỹ lại trông thấy Kiếm Phi giống hệt Đường Long bữa nọ.

Kiểm Phi trông thấy rõ tình thế ở trước mặt rồi, chàng biết mình thoát chết là nhờ Du Du ra tay cứu cho, nên chàng liền nhìn nàng tươi cười, và vái nàng một cái rồi nói:

- Đại ơn không dám nói ra. Xin hỏi quý ân nhân tính danh là gì ?

Du Du lấy tay áo bịt mồm tủm tỉm cười và hỏi lại:

- Chẳng lẽ công tử không biết quý tính đại danh của tiểu nữ là gì ?

Tuy Kiếm Phi đã biết rõ nàng là ai rồi, nhưng chàng vẫn giả bộ ngờ ngác đáp:

- Xin cô nương thứ lỗi cho, tại hạ ngu dốt, quả thật không nhận ra cô nương là ai !

Du Du thấy chàng nói như vậy bụng bảo dạ rằng:

- Hừ hừ, người tưởng ta không biết người là ai hay sao nhưng ta không cần nói rõ vội, bất cứ người là Đặng Kiếm Phi cũng thế, mà Đường Long cũng vậy, đằng nào người cũng không sao thoát khỏi được tay của ta !

Nàng nghĩ như vậy, mồm vẫn tủm tỉm cười làm ra vẻ rất xấu hổ và nói tiếp:

- Tiểu nữ Thần Du Du, dám hỏi công tử có phải Kim Húc lệnh chủ Đặng thiếu hiệp mà gần đây đã nổi danh đấy không ?

Kiếm Phi gật đầu đáp:

- Đặng Kiếm Phi chính là tại hạ, đại ơn đại đức này của cô nương thế nào tại hạ cũng xin đền bù lại vạn nhất.

Nói xong, chàng đưa mắt nhìn hai trận đấu một lượt, rồi hỏi Du Du tiếp:

- Sao Hắc Sát Tam Ma lại vô lễ đến như thế ?

Quái Ma đang tức giận, nghe nói liền cả giận thêm quát lớn:

- Người...

Du Du khẽ xoa tay một cái không cho lên tiếng nói, rồi dịu giọng hỏi Kiếm Phi :

- Theo ý thiếu hiệp thì phải như thế nào mới là có lễ phép ?

Kiếm Phi ngăn người ra nghĩ thầm:

- Phải đấy ! Chúng phải như thế nào mới có lễ phép...

Lòng nghĩ như thế nhưng chàng vẫn trả lời rằng:

- Thái độ ngông cuồng của chúng thế kia, thế nào cũng có ngày mang tai họa diệt thân vào người.

Quái Ma nghe thấy chàng nói như thế không sao nhịn được liền giận dữ quát bảo:

- Tiểu tử ngông cuồng....

Du Du lại dịu giọng hỏi Kiếm Phi :

- Đặng thiếu hiệp định theo tiểu nhân về trang hay là còn có việc gì khác ?

Kiếm Phi liền đáp:

- Tại hạ còn đang có việc khác làm...

Lúc ấy trong đấu trường bỗng có tiếng kêu "lộ bộ" vọng tới. Lão đạo sĩ nọ đã chạy nhanh như bay mất dạng trong bóng tối liền.

Cảo Hải Cường Ma vội chạy đến phía sau Du Du đứng yên, đồng thời Dật Phong cũng phi thân đến cạnh Kiếm Phi.

- Đại hiệp đừng có phá quấy tại hạ nữa.

Phi Thiên Yêu Ma vừa đuổi theo vừa nói với Dật Phong như vậy.

Du Du vái chào Dật Phong một cái và hỏi:

- Bạch đại hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ ?

Dật Phong lạnh lùng đáp:

- Cô về nói với ông già cô hay, Bạch Dật Phong không ưa hành vi của y tí nào.

Du Du vẫn không nổi giận, chỉ cười khì rồi đáp:

- Tiểu nữ thế nào cũng về thưa với gia phụ như vậy !

Nói xong nàng bảo Tam Ma rằng:

- Thôi đi !

Trước khi đi nàng còn nhìn Kiếm Phi cười một cách rất lẳng lơ và nói:

- Cuối năm nay Đặng thiếu hiệp thế nào cũng tới bốn trang một phen, tiểu nữ còn một liều thuốc bán cho thiếu hiệp đấy.

Nói xong nàng dẫn Tam Ma đi luôn.

Du Du đi khỏi, Dật Phong vái Kiếm Phi một cái rồi hỏi:

- Thiếu hiệp có phải là môn hạ của Phiến Ma không ? Xin thiếu hiệp thưa cùng lệnh sư là Bạch Dật Phong hỏi thăm ông ta đấy !

Kiếm Phi lắc đầu đáp lễ và trả lời:

- Tại hạ không phải là đồ đệ của Phiến Ma !

Quả thật chàng không biết Phiến Ma, tuy trước kia chàng đã biết trong võ lâm đã có một đại ma đầu khét tiếng hai nội, giết người trong chớp mắt, xuất hiện như thần, nhưng quả thật chàng không biết người đó là ai hết !

Dật Phong tỏ vẻ ngơ ngác hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ các hạ là môn hạ của Địa Âm Tử ư ?

Tiếp theo đó y lẩm bẩm tự nói:

- Không có lẽ, không nghe thấy ai nói môn hạ của Địa Âm Tử đã bước chân vào giang hồ, vả lại Vân Sơn Thần Ni không thu nam đồ đệ bao giờ...

Kiếm Phi đột nhiên nghĩ tới lúc mình rời khỏi Lang hú cốc, nghĩa phụ có tặng cho mình một cái quạt bảo là tín vật của ông ta hành hiệp năm xưa, vì vậy chàng liền buột miệng hỏi lại:

- Có phải đại hiệp nói nghĩa phụ của tại hạ không ?

Dật Phong thấy chàng hỏi một cách băng quơ như vậy, ngơ ngác vô cùng.

Kiểm Phi vội móc túi lấy cái quạt nhỏ nhỏ ra, vừa mỉm cười vừa nói tiếp:

- Quạt này là tín vật của nghĩa phụ của tại hạ năm xưa hành đạo giang hồ.

Dật Phong thấy cái quạt ấy vội quỳ xuống vái lạy và nói tiếp:

- Thấy quạt như thấy người, tiểu bối xin kính chào.

Vái lạy xong, y đứng dậy nói với Kiếm Phi :

- Đặng thiếu hiệp có biết Phiến lão tiên bối hiện giờ ở đâu không ? Tại hạ cứ muốn được thân hành tới yết kiến để tạ ơn ông ta đã cứu cả nhà tại hạ thoát chết, nhưng từ đó đến giờ không thấy Phiến lão tiên bối xuất hiện giang hồ nữa...

Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi bụng bảo dạ rằng:

- Ta không nên nói rõ ra thì hơn !

Nghĩ đoạn chàng liền đáp:

- Hiện giờ nghĩa phụ của tại hạ đang ẩn cư ở ngoài hải ngoại. Tại hạ chỉ biết có thế thôi, chứ sự thực người ở nơi nào tại hạ cũng không biết rõ lắm.

Dật Phong vừa cười vừa nói tiếp:

- Phen này thiếu hiệp xuất giang hồ trong võ lâm đã xúc động. Thiết Hồng bang đã truyền tin đi khắp giang hồ rồi ! Xin thiếu hiệp đến đêm Trung thu tới Tổng đàn của Thiết Hồng bang ở núi Mạc phù một phen, có lẽ lúc ấy tất cả anh hùng hào kiệt của thiên hạ đều tề tựu ở trên đỉnh núi đấy !

Kiểm Phi kêu "ồ" một tiếng rồi nói tiếp:

- Chẳng hay võ công của Tỳ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tả Phong như thế nào ?

Dật Phong cau mày lại đáp:

- Việc này... tại hạ cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói võ công của Tả Phong ở trên giang hồ này có thể được coi như là có một.

Kiểm Phi vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu vậy đến lúc đó tại hạ thế nào cũng đi phó ước.

Dật Phong ân cần nói tiếp:

- Đến lúc ấy thiếu hiệp có cần sai bảo gì xin cứ ra lệnh cho tại hạ.

- Đâu... dám phiền đến Bạch đại hiệp như thế.

- Xin thiếu hiệp chớ nên nói như thế, lúc ấy tại hạ thế nào cũng tận hết sức...

Y chưa nói dứt lời đã nghe trong rừng có tiếng quát tháo vọng ra. Rồi một cái bóng người với một luồng ánh sáng nhằm Kiếm Phi bắn tới.